

3 mai 2025

Anul al IV-lea

DA, VINCI!

EDUCAȚIE PRIN RELAȚIE

mai 2025

CHIRICĂ Maria, diriginta clasei a XII-A „C”

Da Vinci: Stimată doamnă Chirică, ai putea răspunde, fără să meditezi prea mult, a câta promoție de absolvenți este cea din acest an?

Maria Chirică: Cu inima plină de recunoștință, pot spune că promoția din acest an este a șasea la număr.

D. V.: Cum vă țineți minte promoțiile? După ce criteriu le diferențiați cel mai ușor: ani, instituție, caracteristici specifice?

M.C.: Le diferențiez în funcție de personalitatea colectivului. Fiecare promoție are o „culoare” proprie, o energie care o face inconfundabilă. Pentru mine, promoțiile nu sunt doar ani sau cifre într-un

registru – sunt amintiri vii. Sunt promoții mai jucăușe, altele mai profunde, unele marcate de o voioșie molipsitoare, altele de o maturitate timpurie. Dar toate, fără excepție, lasă o amprentă puternică în inima mea.

D. V.: Care este specificul actualei promoții?

M.C.: Acești elevi nu sunt doar o clasă de liceu, sunt un model de disciplină, responsabilitate și unitate. Au cea mai mare medie școlară din generația lor, rezultate remarcabile la diferite concursuri, organizare exemplară – acești tineri și-au câștigat locul în istoria școlii. Se disting printr-o energie caldă, o maturitate tăcută și o perseverență care

mi-a pătruns direct la inimă.

D. V.: Ați putea evoca ceva după principiul „ună rece, una caldă”?

M.C.: „Caldă” – un moment deosebit și cu adevărat emoționant a fost participarea elevilor la proiectul „Da Vinci în jurul lumii”. Fiecare a reprezentat o personalitate marcantă din SUA. Creativitatea și autenticitatea lor au fost răsplătite cu locul I – o reușită memorabilă și meritată. „Rece” – o experiență mai dificilă a fost legată de o activitate când, în ciuda efortului și dedicației, echipa clasei nu a reușit să obțină premiul mult dorit pentru dansul lor în stil național. Deși dezamăgirea a fost firească, eșecul a devenit o lecție valoroasă despre perseverență.

D. V.: Vă propunem o sarcină de creativitate: asociați-i pe actualii absolvenți cu trei puncte geografice de pe glob. Care ar fi acestea și de ce?

M.C.: Everest – pentru ambiția lor de a atinge vârfuri înalte, indiferent de dificultate.

Amazon – pentru energia vie, diversitatea și curgerea continuă a ideilor și emoțiilor lor.

Aurora Boreală – pentru misterul și frumusețea interioară care îi fac speciali în felul lor.

D. V.: Vă propunem să rămâneți tot în aria geografiei, obiectul pe care îl predați. Urați-le elevilor dumneavoastră ceva în cheia fenomenelor naturale.

M.C.: Dragii mei elevi, să vă ningă cu împliniri și să vă fie vântul favorabil oriunde ați naviga. Să vă plouă cu idei strălucite și să răsară curcubeul speranței după orice furtună.

Să vă fie viața o navigare pe harta inimii desenată cu iubire, pasiune și curaj! Indiferent de drumul ales, nu uitați că aici, la „Da Vinci”, ați învățat cum se mănuieste o busolă prin viață.

LECȚII DE VIAȚĂ, însușite pe băncile școlii

COCEBAN VICTORIA: O lecție de viață învățată la „Da Vinci” este importanța studiului nu doar pentru teste, examene, ci și pentru propria dezvoltare. Am constatat cât este de important să ai o atitudine de colaborare cu toți oamenii ce te înconjoară, să înțelegi că fiecare om are modul său de gândire și orice opinie trebuie ascultată și înțeleasă, că în orice moment în care te simți singuratic, este cineva care o să fie dispus să te ajute și orice emoție negativă proiectată asupra ta de către un om nu ține de tine, ci de propriile lui trăiri și stări.

SANDIC ALEXANDRA: Lecția mea este că doar prin muncă asiduă, responsabilitate și perseverență vom atinge rezultatul dorit. Cel mai valoros este parcursul, iar rezultatul este doar un moment de împlinire. Sunt recunoscătoare profesorilor mei, fără de care nu aș fi împlinit dorința de autodepășire și competitivitate – valori de care mă voi ghida și în parcursul meu profesional.

RUSANOVSCI ALEXANDRINA: Lecția mea este cea a transformării mele. Prin acte de caritate, voluntariat și activități intelectuale, școala a cultivat în mine disciplina, empatia și curiozitatea. Am învățat cum să depășesc situațiile delicate și cum să am un comportament adecvat în societate. Din acest punct, mă simt pregătită pentru ce urmează.

POPESCU VALERIA: Lecția mea este cea a armoniei. Liceul „Da Vinci” este locul în care m-am simțit în armonie cu mine și cu cei din jurul meu. Învățând aici, am înțeles că respectul, bunătatea și curajul sunt cei mai importanți piloni pentru viață. Aici am înțeles că școala este un loc al prietenilor, al zâmbetului, al libertății de exprimare și al manifestării demnității.

TROSINOV MARIUS: La „Da Vinci” am învățat să nu mai fiu timid, atât cu colegii cât și cu profesorii care îmi inspiră încredere și siguranță. Am fost un elev nou anul acesta, iar colectivul clasei a XII-a „C” m-a primit cu brațele deschise, arătându-mi o cale mai bună și determinându-mă să vin cu plăcere la școală.

BURDIUMOV DORIN: Am înțeles, de-a lungul anilor la „Da Vinci”, că rezultatele obținute sunt direct proporționale cu efortul pe care ești dispus să-l depui. Profesorii, pe lângă faptul că vor mereu să te ajute, mereu te provoacă să dai ce ai mai bun. Cred că aceste calități obținute în anii de liceu îmi vor fi de folos pe tot parcursul vieții și vreau ca și copiii mei să învețe aceeași perseverență de a fi cea mai bună versiune a lor.

MUSTEA ANTON: În școală, am însușit multe lecții de viață, de care mă voi ghida. Cele mai importante le consider amabilitatea și respectul. De asemenea, am învățat cum să mă comport în societate și cum să îmi fac prieteni, lucru care mă va ajuta să mă descurc în viață. La acestea, mai adaug cunoștințele academice.

AGATI NINA: Eu am învățat că munca și perseverența duc întotdeauna la rezultate frumoase. Prietenii legate în acești ani sunt comori. Am învățat că greșelile nu sunt eșecuri, ci pași importanți spre dezvoltarea personală; respectul față de profesori și colegi este cheia unei comunități armonioase. Școala m-a învățat să cred în mine și să trec cu optimism chiar și peste momentele mai puțin frumoase. Mă bucur că am avut posibilitatea să mă dezvolt intelectual și emoțional în acest liceu!

TODICA VALERIA: Lecția mea fundamentală este respectul față de ceilalți. Am văzut cât de mult contează să fim buni cu alții. Școala m-a învățat să nu mă mai tem să spun ce gândesc. Am înțeles că fiecare voce contează și că exprimarea sinceră ne ajută să construim relații mai autentice. De asemenea, am realizat că a asculta cu atenție părerile celorlalți este la fel de important ca a-ți exprima propriile idei.

CHIRCU DAVID: Lecția mea valoroasă este că școala și timpul de calitate te determină să fii deschis la tot ce e nou. Am devenit conștient de valori esențiale și fundamentale. O viață trăită fără iubire este o viață irosită.

MARIȚ MARIUS: Lecțiile de viață, preluate în liceu, m-au format ca om. Am participat la activități pe care le-am realizat cu drag, am făcut voluntariat, am ținut discursuri – toate mi-au consolidat relația cu oamenii și m-au făcut mai sociabil. De asemenea, mi-am însușit o gândire critică valoroasă.

BEGU ERIK: În liceu, am însușit multe lecții de viață. Una dintre ele este să depun maxim efort și să îmi ating orice țintă. De asemenea, am înțeles cum să depășesc situațiile dificile, abilitate foarte importantă.

REBEJA ROBERTO: Mi-a rămas, drept lecție, un gând important pentru viață: să fii descurăreț și să ai relații bune cu ceilalți! Chiar dacă sunt și situații grele, crede că totul va fi bine. Și relațiile bune cu ceilalți te vor ajuta în momentele în care nu știi ce să faci. E suficient să ai un prieten și o speranță.

CIUMAC LUCAS: În toți acești ani de școală, am învățat cum să depășesc obstacolele. Ele apar mereu! A le depăși este o abilitate foarte importantă care poate fi deprinsă doar prin cultivare de reziliență. Este o valoare!

„Școala m-a învățat să nu mă mai tem să spun ce gândesc.”

LUCA ILIE: În școală am învățat că înțelegerea, dăruirea și răbdarea sunt cheia succesului. Tot soiul de activități oferă mai multe oportunități de a depăși obstacole sau de a ne afirma. Sunt recunoscător profesorilor care mi-au cultivat virtuți.

CUZNEȚOVA ANASTASIA: Școala a fost pentru mine atât un templu al cunoștințelor, cât și un spațiu al formării mele ca personalitate. Aici am învățat să fiu empatică, tolerantă, loială, politicoasă, delicată, să nu am invidie și să îi respect pe toți. Răbdarea și demnitatea sunt două calități pe care am deprins să le aplic mereu în viața de zi cu zi.

LAZARENCO CORNELIA: La școală, am învățat că munca aduce rezultate remarcabile și, chiar dacă uneori mi-e greu, să nu renunț. Profesorii m-au încurajat să-mi depășesc limitele. Am înțeles că greșelile sunt o parte importantă a procesului de învățare și, uneori, chiar cheia succesului.

VOLOVEI DAMIAN: Eu am învățat că performanța nu vine doar din ambiție, ci și din curiozitate și deschidere permanentă spre cunoaștere. Am descoperit cât de important este să ai profesori care te inspiră și un mediu în care ideile tale contează. Le datoriez multă recunoștință pentru încrederea în mine și pentru răbdare.

CHIOSA NIKITA: În anii mei de școală, am învățat că perseverența și colaborarea sunt cheia succesului: nu contează cât de dificilă pare o provocare. Contează modul în care o abordezi, având încredere în colegii și profesorii tăi. Am învățat că fiecare insucces este o oportunitate de creștere și că învățarea devine cu adevărat semnificativă atunci când împărtășești cunoștințele și experiențele tale cu alții. M-am bucurat de orice experiență și aceasta mi-a dat încredere că pot fi „constructorul” propriului meu EU”.

Alt MAI înfloritor și înmiresmat, iar noi MAI deschidem niște file pentru a scrie istoria liceului. Alți foști bobocei tocMAI își desfășoară aripile pentru a-și anunța zborul spre adolescență. Amintim că la „Da Vinci” bobocii se numără primăvara, în MAI.

COCIERU Natalia, învățătoarea clasei a IV-a „Cn”

Primii patru ani de școală sunt asemenea unei oglinzi curate în care picură lumină, zi după zi. Aici, la început de drum, se așază tăcut, dar temeinic, cărămizile sufletului: bunătatea, sinceritatea, respectul, curajul, răbdarea. În acești ani se sădesc rădăcinile caracterului, se înalță primele coloane ale personalității. Iar acolo, la începutul acestui drum, a fost ea — prima noastră învățătoare.

Prin fiecare zi trăită în clasă, ea ne-a dăruit câte o valoare: respectul pentru ceilalți, grija pentru cuvânt, mândria de a duce lucrul până la capăt, onoarea de a fi copii buni.

Suntem niște norocoși, pentru că primii ani de școală i-am făcut aici, în Liceul „Da Vinci”. Aici am învățat că o vorbă bună alină, că o mână întinsă aduce zâmbet, că a asculta este tot atât de important ca a vorbi. Am descoperit că greșeala nu e rușinoasă, dacă ne deschidem inima să învățăm din ea. Am înțeles că adevărul nu se strigă, ci se rostește cu blândete.

Alături de scumpii profesori am învățat cele mai importante lecții ale vieții. Ei ne-au arătat cum să fim oameni, nu doar elevi silitori.

Acum, la capătul acestui început, privim înainte cu un fel de emoție tăcută. Viitorul ne așteaptă cu brațele deschise, dar temelia e aici, în anii aceștia frumoși, trăiți alături de doamna învățătoare Cocieru Natalia. Știm că ceea ce ne rămâne pentru toată viață nu e doar caligrafia sau învățăturile date de dumneaei. Ne rămâne felul în care ne-a privit învățătoarea când ne-am străduit, ne rămâne încrederea pe care ne-a pus-o în suflet.

Privim în urmă cu recunoștință și pășim în viitor cu speranță.

**Elevii clasei
a IV-a „Cn”**

Ne rămâne felul în care ne-a privit învățătoarea când ne-am străduit, ne rămâne încrederea pe care ne-a pus-o în suflet.

RUSU Mariana, învățătoarea clasei a IV-a „R”

Parcă mai ieri eram niște bobocei în clasa I, azi – deja absolvenți ai ciclului primar. Ieri – timizi, dar fericiți și curioși, azi – mai mari, mai încrezuți, mai puternici și mai responsabili.

În acești patru ani IPL „Da Vinci” a devenit pentru noi a doua casă. Frați și surori au fost colegii de clasă, iar părinți au fost profesorii și învățătorii. În acești patru ani școala pentru noi nu a fost doar un loc în care se întâlnesc elevii cu profesorii, nici sala de clasă în care profesorul întreabă, iar elevul răspunde, ci a fost și va rămâne, cu adevărat, un izvor nesecat de informații, un izvor din care curge neconținut știință și cultură, din care beau și cresc oameni inteligenți, puternici și independenți.

Aici am creat cele mai frumoase amintiri, am crescut cele mai frumoase prietenii, am învățat să ne bucurăm de succes. Dar am învățat și din eșec. De fapt, ne-am scris fiecare povestea: adevărată și importantă pentru viață.

Tot aici am învățat să prețuim munca, să înțelegem că fără efort nimic nu se obține, că efortul aduce și împliniri. Am învățat să fim empatici, să respectăm colegii și profesorii, să fim responsabili și disciplinați. Am învățat să lucrăm împreună pentru un obiectiv comun.

Toate aceste experiențe poartă și amprenta învățătoarei noastre, doamna Rusu Mariana. Ea a fost îndrumătorul, ghidul, dar și tovarășul nostru. Îi suntem recunoscători!

Prețuim clipele petrecute la școală, căci fără ea nu putem să ne împlinim visul de a deveni Oameni Mari!

Elevii clasei a IV-a „R”

*Toate aceste experiențe poartă
și amprenta învățătoarei noastre.*

DIMITRIU

Irina,

învățătoarea clasei

a IV-a „D”

Parcă mai ieri eram ca niște muguri ce s-au deschis în primăvara cunoașterii, iar acum suntem flori gingașe, ce își înalță petalele spre soarele viitorului.

Nu vom uita niciodată că suntem parte dintr-o poveste minunată a Liceului „Da Vinci”, unde vocile blânde ale învățătorilor devin ecouri în sufletele noastre, șoptindu-ne despre frumusețea lumii și respectul reciproc. Pe acest fundament se pot clădi relații trainice.

La școală nu doar am studiat, ci am și socializat, am învățat să interacționăm. Prietenii legate pe băncile școlii pot dura o viață întreagă. Tot aici, am înțeles importanța responsabilității. Am învățat să ne asumăm cu demnitate faptele și să punem, în acest mod, câte o cărămidă la construirea stimei de sine.

Fiecare lecție, fiecare profesor sau coleg au lăsat o amprentă unică în inima noastră, deoarece clasele primare nu sunt doar săli de studiu, ci adevărate ateliere ale sufletului. Aici am modelat caracterele, aici am semănăm, ajutați cu dragoste și răbdare de doamna învățătoare Dimitriu Irina, semințe ce vor încolți și vor rodi mai târziu. Ne vom transforma în adulți echilibrați, empatici și demni.

Ne vom aminti cu un zâmbet cald de râsetele stărnite de o glumă neașteptată în timpul orei, de emoția victoriei la un concurs sau de eșecuri. Au fost și ele o oportunitate de a în-

văța și de a ne ridica mai puternici. Recunoscători, vom reveni cu drag unde creta dansează pe tablă, iar vocea blândă a învățătoarei parcă picură.

Credem că suntem pregătiți pentru a păși, cu încredere, în următorul capitol al vieții noastre, în clasele gimnaziale. Să visăm măreț, să ne stabilim obiective ambițioase, să explorăm și să muncim mult pentru a le atinge!

Elevii clasei a IV-a „D”

Aici am modelat caracterele, aici am semănăm, ajutați cu dragoste și răbdare de doamna învățătoare.

VETRILĂ

Sorina,

învățătoarea clasei

a IV-a „V”

Iubirea noastră față de profesori este nemărginită. (Carolina Calmiș)

Zidește cunoștințele de mic, căci în viață te vor ocroti. (Olivia Furculiță)

Viața mea va rămâne lipită de școală ca și copilul de mamă. (Daniel Halacu)

O zeitate a înțelepciunii, a învățaturii și a educației este DA VINCI. (Mihai Furtună)

Rămâi cu bine, copilărie! Te voi păstra în inima mea! (Alexandru Vdovenco)

Drapelul cunoștințelor va dăinui ca un scut de apărare. (Otilia Japalău)

Empatizez cu toții, sunt un izvor de bunătate. (Robert Ambroci)

Împreună am creat o insulă a amintirilor. (Alisa Botnari)

Noblețea și perseverența ne vor ajuta să evoluăm. (Răzvan Condrea)

Tenacitatea cunoștințelor o datorăm învățătorilor. (Alexandru Cazacu)

Elementul-cheie al reușitei este munca. (Chiosa Lucas)

Luceafărul cunoștințelor mele este învățarea. (Albert Lahman)

Este ca o livadă înfloritoare de lecții de viață liceul. (David Lefter)

Prieteni buni mi-am făcut și îi voi prețui și păstra de-a lungul vieții. (Viviana Lipcan)

Culoarea potrivită școlii este albastru, deoarece aici e mereu pace, liniște, dragoste și dor nesecat de frumos. (Ariadna Ștefirtă)

Inima mea, dacă ar putea, toată viața în școală ar sta. (Răzvan Bolocan)

Ultima noastră casă este școala, deoarece aici suntem mereu acceptați și iubiți. (Gabriel Dabija)

Nu-i poți uita niciodată pe acei care te-au ghidat prin viață și te-au ajutat mereu. (Amelia Balan)

Este minunat să mergi în următoarea treaptă cu mândrie și siguranță. (Amelia Melnic)

GĂLĂȚEANU-CIUMAC

Tatiana, învățătoarea clasei a IV-a „G”

Timp de patru ani, am fost învățătoarea unei clase de elevi plini de energie, pozitivi, creativi și curioși. Împreună, am trăit momente memorabile, dar și clipe din care am avut câte ceva de învățat. M-am atașat de ei, i-am observat cum au crescut, cum s-au schimbat, cum au evoluat academic, dar și cum s-au format ca oameni. Sper din toată inima să rămână neprihăniți și în continuare. Vă urez, dragii mei, mult succes în următoarea etapă a vieții de elev!

Busuioc Sanda: Copilăria ne învață multe lucruri. Când mă gândesc cât de mult m-am maturizat și câte am învățat în timpul petrecut în clasele primare, mintea mi-e plină de idei. Am aflat ce înseamnă prietenia, descoperind adevăratul sens al cuvântului datorită prietenei mele, Daria, persoana care nu m-a lăsat niciodată la greu.

Îmi place mult să citesc! În timpul lecției, parcă sunt într-o altă lume. Când citesc, trăiesc intens acțiunile personajelor, care îmi arată calea cea bună. Foarte mult m-a impresionat Pollyanna, o fetiță de unsprezece ani, care a trezit în mine o lume nouă, o lume a fericirii.

Talpa Sebastian: Din experiența claselor primare, mi-a plăcut mult concursul organizat în baza cărții „Pollyanna. Jocul bucuriei”, de Eleanor H. Porter. A fost un concurs frumos, pe înțelesul copiilor. Clasa noastră a ocupat locul I, deoarece am citit atent și am discutat cartea în clasă.

Chiriac Daria: Recent, mi s-a îndeplinit dorința arzătoare să merg în excursie cu colegii mei, în România. Am fost la lacul Roșu. Cu o zi înainte ninsese, de aceea, Lacul Roșu era alb. Am traversat Cheile Bicazului, apoi, ne-am plimbat cu vaporelul pe lacul Izvorul Muntelui. Am

vizitat Mănăstirea Bistrița, iar din telegondolă, am admirat peisajele orașului Piatra Neamț. Dimineața, de Florii, am admirat turnul-clopotniță, înălțat de către Ștefan cel Mare lângă Biserica „Nașterea Sf. Ioan Botezătorul”. Am vizitat mănăstirile Neamț și Văratec, ne-am oprit la mormântul Veronicăi Micle. Au urmat o zimbrărie, unde am fost întâmpinați de cocostârci, căsuța din Humulești, apoi Cetatea Neamț.

Năstase Anna-Elisabeth: Și eu îmi amintesc cu drag de această excursie. Ultimul loc vizitat a fost Palatul domnitorului Alexandru Ioan Cuza de la Ruginoasa, o clădire elegantă, înconjurată de un parc îngrijit. În interior – o mulțime de lucruri ce i-au aparținut familiei domnitorului. A fost o excursie de neuitat! La fel de memorabili rămân cei patru ani din clasele primare!

Elevii clasei a IV-a „G”

La fel de memorabili rămân cei patru ani din clasele primare!

CERBUȘCĂ Tamara, învățătoarea clasei a IV-a „C”

Busuioc Alisa: Au trecut 4 ani ca un vis frumos. Parcă ieri pășeam pentru prima dată în clasa I, cu ghiozdanele mai mari decât noi și cu inima plină de emoții, bătând ca o tobă mică. Azi plecăm spre clasa a V-a cu amintiri, lecții învățate și prieteni adevărați.

Brașoveanu Robert: Clasa mea aș compara-o cu un cuib cu pușori. Suntem 19 la număr și zilnic suntem sub aripa diriginței noastre dragi, doamna Tamara Cerbușcă. Ne-a învățat de toate: să citim, să numărăm, să fim buni, mai prietenoși. Clasa noastră este un cuib unit, este un univers întreg pentru mine.

Afanasiev Iris-Anais: Îmi amintesc de toate momentele frumoase, de năzbâțiile copilărești și de lecțiile frumoase. Uneori ne mai certam între colegi, dar am adunat amintiri de neuitat în acești patru ani. Toate excursiile, pauzele și evenimentele școlare au un loc special în inima mea.

Bucica Chirill: Îmi amintesc cu drag cum fiecare dimineață începea cu zâmbete și emoții, iar învățătoarea ne ghida cu răbdare pe drumul anevoios al învățării. Fiecare zi a fost o aventură, iar fiecare lecție era o ușă deschisă spre univers.

David Boubătrîn: Am avut o mulțime de provocări care au început din primele zile, când trebuia să învățăm a calcula fără degetele, să ducem ditamai ghiozdanul în spate. Au urmat tabla înmulțirii și limba germană, grea, dar interesantă, campionatele de fotbal pe care le-am câștigat.

Caraman Gabriel: Au trecut patru ani de când am pășit în clasa întâi, cu ghiozdanul mai mare ca mine și cu emoții mari. Învățătoarea noastră, doamna Cerbușcă, a avut mereu răbdare. Ghidându-ne în lumea cunoștințelor, ne-a învățat nu doar matematică, științe, română, dar și lecții de viață.

Chirică Teodor: Clasele primare sunt un start de drum spre lumea cunoștințelor. Cele mai mari probleme nu erau cele de matematică, ci boroboarele pe care le făceam cu ai mei colegi de clasă. Constat, amuzat, că datorită obiectului de ceramică am umplut casa de figurine din lut, iar cele mai mari emoții le aveam la română, când scăpam o virgulă sau o literă.

Cononenco Alexandra: Patru ani de clasele primare sunt asemenea unei case cu patru etaje, pentru o familie mare cu mulți copii. Am construit fiecare nivel, pășind pas cu pas spre succes. Acum suntem mult mai siguri pe noi înșine, mai independenți.

Corjan Nathanael: Timpul fuge... Parcă mai ieri am făcut cunoștință cu învățătoarea care m-a învățat să scriu de mână, să povestesc, să recit cu intonație. Oare ce provocări mă așteaptă?

Parcă ieri pășeam pentru prima dată în clasa I, cu ghiozdanele mai mari decât noi și cu inima plină de emoții, bătând ca o tobă mică.

O casă în dar de la DA VINCI

Și în acest an, comunitatea „Da Vinci” a reușit să strângă bani, pentru a oferi o casă în dar unei familii. Acest târg a fost dedicat ajutorării unei mame și fiicei ei.

Ca și în anii precedenți, fiecare clasă a contribuit cu ce a putut. Trecând pe lângă tarabe, am reținut multe idei minunate de a putea vinde. Am văzut oameni care, cu adevărat, vor să ajute. Regula era: „Toți vânt și toți cumpără!”.

Pentru târg, eu am adus biscuiți. Ei s-au vândut foarte repede și toți au spus că sunt delicioși. Colegii mei au adus suc brioșe, acadele și alte produse din patiserie. Mulți elevi au avut, spre vânzare, obiecte pe care oamenii le pot folosi în fiecare zi.

Văzând cum toată comunitatea noastră se adună, ca să ajute niște oameni mai triști ca noi, mai ales înainte de Paște, m-am bucurat foarte mult. Noi am reușit iarăși să facem cuiva viața mai frumoasă. Noi am dăruit speranță! Noi am dăruit o casă!

**Zanoga Mihai, clasa a 7-a „C”,
membru al Consiliului Elevilor,
Departamentul mass-media**

„Noi am dăruit speranță! Noi am dăruit o CASĂ!”

Primăvara aceasta, pe data de 11 aprilie, curtea școlii noastre s-a transformat într-un adevărat târg al speranței. E vorba de tradiționalul iarmaroc de caritate „O casă în dar de la Da Vinci”!

Tot tradițional, fiecare clasă a pregătit cu grijă o masă plină de bunătăți – prăjituri de casă, limonadă, obiecte handmade, bijuterii și multe alte surprize – toate realizate cu dragoste și dăruire. Scopul acestui târg de caritate a fost unul profund emoționant: banii colectați merg către cumpărarea unei case pentru Nicoleta și Gloria, două persoane care au trecut prin experiențe dureroase, cauzate de violența domestică și au nevoie de căsuța lor. Fiecare zâmbet, fiecare produs vândut și fiecare

bănuț donat au contribuit la construirea unui nou început pentru ele. Târgul nu a fost doar un eveniment, ci o lecție de solidaritate, de empatie și de implicare. Mulțumim tuturor celor care au pus umărul la această inițiativă – elevi, profesori, părinți și oaspeți. Prin efortul nostru comun, am arătat că împreună putem face lumea un loc mai bun! Suntem o comunitate de oameni ai luminii, putem face, împreună, lumea asta mai bună!

**Afteni Cătălina, clasa a 7-a „D”,
membră a Consiliului Elevilor,
Departamentul mass-media**

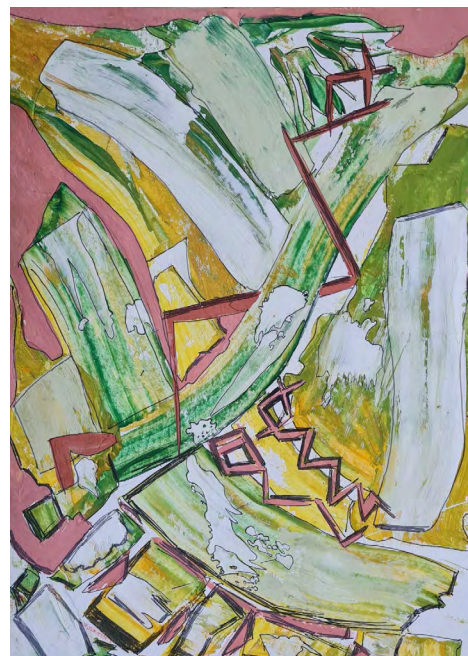
ARTA ESTE UN MOD DE A PĂTRUNDE ÎN ESENȚA FIINȚEI UMANE

Artă este o reflecție a valorilor care ne definesc libertatea interioară, curajul exprimării și respectul pentru rădăcini. Mihai Greco, unul dintre cei mai importanți pictori basarabeni, afirma: „Artă este un mod de a pătrunde în esența ființei umane, de a înțelege lumea prin trăiri și forme”. Lucrările sale nu redau realitatea în mod direct, ci propun universuri vizuale care provoacă întrebări, emoții și căutări interioare. În această viziune, arta nu doar înfrumusețează, ci educă, inspiră și apropie oamenii prin valori comune. În galeria care urmează, veți descoperi aceste valori redată cu sinceritate și sensibilitate de tinerii noștri creatori.

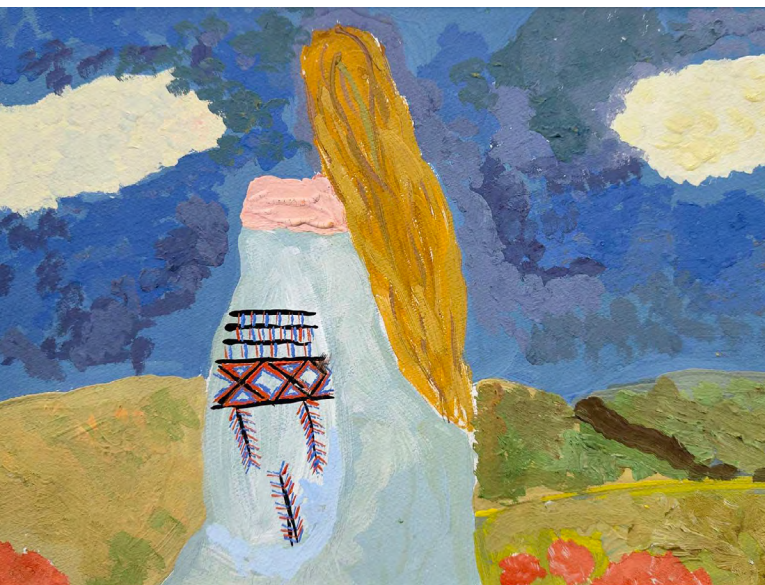
Melnic Nadejda,
profesoară de educație plastică

Duca Andrei, clasa a VII-a „D”

Gorea David, clasa a VIII-a „O”

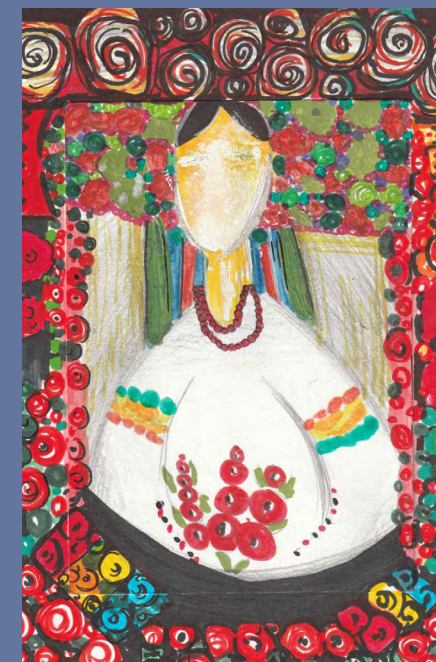
Guzun Grigore, clasa a VI-a „D”

Stratan Cezara, clasa a II-a „N”

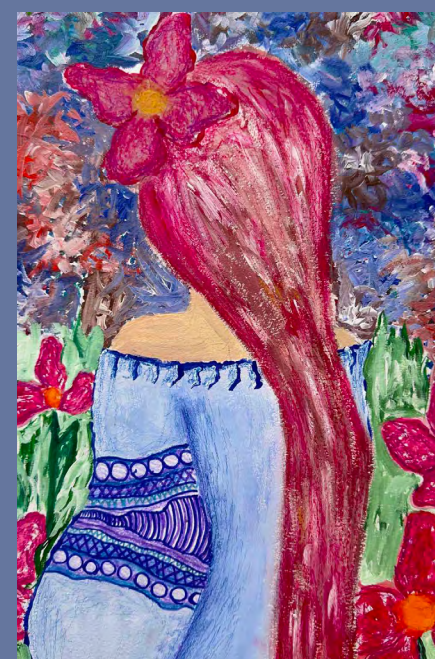
Mihalache Beatrice, clasa a VII-a „C”

Balan Mădălina, clasa a IV-a „Cn”

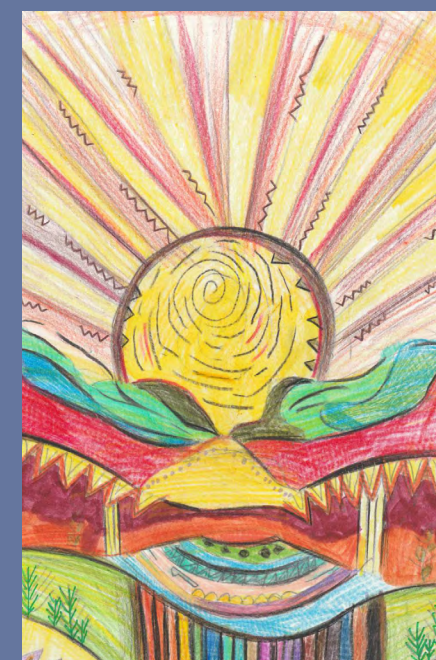
Cebotari Valentin, clasa a VII-a „D”

Ghervas Alexandra, clasa a V-a „S”

Jalba Corina, clasa a VIII-a „C”

Orlov Albert, clasa a II-a „B”

FOTBALUL ESTE UNUL DINTRE CELE MAI ÎNDRĂGITE JOCURI SPORTIVE

Fotbalul este unul dintre cele mai îndrăgite jocuri sportive. Știați însă că este și unul dintre cele mai vechi? Artefactele istorice arată clar că fotbalul a fost jucat în Egipt, China Antică și Roma.

În mormintele egiptene, au fost descoperite mingi din material textil care datează din 2500 î.Hr. Unele erau realizate și din intestinalele sau pielea animalelor, pentru a îmbunătăți săritură. Se crede că egiptenii „jucau fotbal” în timpul sărbătorilor de fertilitate, pentru a sărbători abundența pământului.

De prin sec. V î.Hr., un sport numit cuju a fost popular în China. Numele lui ar putea fi tradus ca „a lovi mingea cu piciorul”. Pentru a înscrie un gol, jucătorii trebuie să bage mingea într-o bucată de pânză atârnată între doi poli. Jocul a devenit atât de popular, deoarece a fost practicat de liderii militari ca un sport competitiv pentru a menține soldații în formă fizică.

Fotbalul din Roma antică nu avea reguli, strategii sau tactici. Era jucat de 54 de jucători (27 în fiecare echipă), al căror singur scop era să ducă mingea spre poarta echipei adverse. A devenit atât de popular, încât a fost inclus în Jocurile Olimpice timpurii.

Se poate spune că, în general, englezii au fost cei care au păstrat tradiția fotbalului în Evul Mediu. O formă foarte populară a sportului din mijlocul secolului al 14-lea, în Anglia, se numește fotbal de gloată. A fost jucat de un număr nelimitat de jucători. În acel moment, încă nu era nimeni care să creeze reguli. Deoarece oricine se putea alătura jocului și din cauza puținelor reguli, fotbalul medieval s-a încheiat cu revolte. Jocul pe străzi a cauzat, de asemenea, probleme locuitorilor și comercianților, totuși, a devenit profund încorporat în cultură engleză.

În timp ce sportul a fost jucat pe scară largă de tineri din toată Anglia, a fost interzis în școli din cauza violenței sale, prin lipsa regulilor. Acest lucru a determinat cluburile din secolul al XIX-lea să creeze reguli care să asigure jocul corect și onest. Acestea stau la baza principalelor reguli de fotbal pe care le urmăm acum.

Revenind din istorie spre zilele noastre, vom menționa că nu ne putem imagina nici viața sportivă a liceului „Da Vinci” fără fotbal! Printre atâtea competiții și turnee, vrem să-l amintim pe unul recent, care înscrie o pagină frumoasă în istoria liceului! Echipa noastră de fotbal a obținut un remarcabil rezultat: locul II la a 4-a participare consecutivă la turneul internațional FOOTBALL CUP BARCELONA.

Competiția din aprilie 2025 a reunit 16 echipe din toată țara, oferind o experiență valoroasă tinerilor noștri fotbaliști, care au demonstrat tenacitate, ridicându-se demn la nivelul așteptărilor. Antrenați de Sofroni Veaceslav, băieții au ajuns la această performanță prin efort, dedicare și dorința de a reprezenta cu cinste liceul. Această victorie onorează și motivează jucătorii, etalând spiritul de echipă și talentul tinerilor fotbaliști moldoveni la a patra ediție a turneului.

„SPACE DAVINCI” – creativitate, tehnologie și Premiul Design la FTC Moldova 2025

Echipa „Space DaVinci” a demonstrat că viitorul aparține tinerilor pasionați de știință, de tehnologie și inovație. Participând la competiția FIRST Tech Challenge Moldova 2025, acești elevi talentați au obținut Premiul Design, o recunoaștere a muncii lor meticuloase, a creativității în construcția robotului și a unei prezentări impecabile în fața juriului.

Formată din Albu Victor, Mîrza David, Afteni Vlad, Paladi Richard, Guzun Mihai, Berbec Marius, Guștiuc Sofia și Mămăligă Mădălina, echipa a reușit să îmbine estetica cu funcționalitatea, oferind un exemplu clar că tehnologia nu înseamnă doar fire și roți, ci și viziune, colaborare și pasiune.

Sub îndrumarea mentorului lor, Batîr Iulian, elevii au construit un robot care a impresionat prin designul ingenios, prin simplitatea elegantă și eficiența demonstrată în timpul competiției. Energia lor pozitivă, spiritul de echipă și profesionalismul i-au făcut remarcați nu doar de juriu, ci și de celelalte echipe participante. „Nu construim doar roboți, ci ne construim și viitorul”, spune unul dintre membrii echipei – o afirmație care surprinde perfect esența experienței FIRST.

Deutsch auf die Ohren, Berlin im Herzen – mit *Easy German* unterwegs

Es gibt viele Wege, eine Sprache zu lernen. Manche lernen gern mit Lehrbüchern, andere schreiben Vokabeln auf Zettel. Und dann gibt es Podcasts – wie **Easy German**. Sie bringen die Sprache direkt ins Herz und in den Alltag. Man hört sie unterwegs, zu Hause oder einfach mit Kopfhörern im Bus. Die Themen sind spannend, die Sprache ist natürlich, und man spürt: **„Deutsch kann Spaß machen“**

Easy German ist heute ein weltbekanntes Projekt. Doch es begann ganz einfach – mit einer Kamera und einer Idee: **„Wir zeigen, wie Menschen wirklich sprechen“**. Kari und Janusz, die Gründer, gingen auf die Straßen Berlins und führten Gespräche mit echten Menschen. Daraus entstand ein YouTube-Kanal, später ein Podcast – heute ein ganzes Team.

Im **März 2025** hatten wir das Glück, das Easy German-Studio in Berlin zu besuchen. Dabei waren die Schülerinnen **Daniela Mîndru** und **Sofia Puzur** aus der Klasse 10M, **Tîncuța Josan** aus der Klasse 10D sowie ihre Deutschlehrerin **Bulacu Cristina** vom **Liceul Da Vinci**. Zusammen durften wir einen ganz besonderen Blick hinter die Kulissen werfen. Kari und Janusz nahmen sich viel Zeit für uns. Sie erzählten von den Anfängen ihres Projekts, von der Arbeit im Team, von ihrer Motivation, Menschen aus aller Welt fürs Deutschlernen zu begeistern. Sie beantworteten unsere Fragen offen und herzlich – und gaben uns das Gefühl, willkommen zu sein.

Sofia Puzur (Klasse 10M) sagte nach dem Besuch:

„Ich bin schon lange ein Easy German-Fan, daher war es für mich sehr aufregend, sie in ihrem Studio zu treffen. Kari und Janusz waren sehr nett zu uns und wir hatten ein tolles Gespräch. Sie führten uns durch ihr Filmstudio, das voller Kameras und Mikrofone war. Insgesamt war es eine große Ehre, sie zu treffen, und ich bin froh, dass ich die Chance dazu hatte!“

Auch **Tîncuța Josan** (Klasse 10D) fand die Begegnung inspirierend:

„Ich war zuerst etwas nervös, aber Kari und Janusz waren so freundlich, dass ich mich sofort wohlfühlt habe. Die Atmosphäre war offen, herzlich und motivierend.“

Schaut auf ihrem **YouTube-Kanal** vorbei, hört die **Podcasts**, taucht ein in ihre Welt – und lasst euch beim Deutschlernen begleiten. Es lohnt sich! **Easy German** zeigt, dass Sprache mehr ist als Regeln und Vokabeln – sie verbindet Menschen.

Die schönste und berühmteste Brücke – *HOHENZOLLERNBRÜCKE*

Köln ist eine schöne und große Stadt in Deutschland und hier sind viele interessante Sehenswürdigkeiten. Ich möchte über eine berühmte Brücke sprechen und nämlich über die Hohenzollernbrücke. Die Hohenzollernbrücke führt über den Rhein und verbindet den Hauptbahnhof mit dem Stadtteil Deutz. Die Brücke wurde zwischen 1907 und 1911 gebaut. Heute fahren viele Züge über die Hohenzollernbrücke. Sie ist eine der meistbefahrenen Eisenbahnbrücken in Europa. Aber Fußgänger und Radfahrer können die Brücke benutzen.

Die Brücke ist auch berühmt für viele „Liebesschlösser“. Die Paare hängen Schlösser an der Brücke und werfen den Schlüssel in den Rhein. Das soll ihre Liebe für immer zeigen. Die Hohenzollernbrücke ist ein wichtiges Bauwerk in Köln und ein beliebter Ort für Touristen. Von der Brücke aus hat man auch einen tollen Blick auf den Kölner Dom und den Rhein. Die Touristen mögen hier Fotos machen und die Aussicht genießen.

Was macht man an der Hohenzollernbrücke?

1. Züge beobachten: auf der Brücke fahren sehr viele Züge. Fast jede Minute kommt ein Zug. Wer Züge mag, kann hier viel sehen.

2. Zu Fuß oder mit dem Fahrrad gehen: man kann über die Brücke laufen oder mit dem Fahrrad fahren. Von oben sieht man den Rhein und den Kölner Dom. Das ist sehr schön.

3. Liebesschlösser anbringen: Paare hängen ein kleines Schloss an der Brücke. Darauf stehen ihre Namen. Dann werfen sie den Schlüssel in den Rhein. Das ist ein Zeichen für Liebe.

4. Fotos machen: die Brücke, der Rhein und der Dom sehen zusammen sehr schön aus. Viele Menschen machen hier Fotos – besonders, wenn die Sonne untergeht.

5. Die Aussicht genießen: man kann einfach stehen bleiben und schauen. Man sieht die Stadt, den Rhein, Schiffe und den Kölner Dom. Die Hohenzollernbrücke ist ein toller Ort zum Entspannen.

**Bocşănean Vlad,
Klasse 6 „B“**

Heidelberg

Heidelberg ist eine Stadt die in der Metropolregion Rhein-Neckar liegt, einer der größten Metropolregion in der Süd-West von Deutschland. Die größten Städte in dieser Region sind Mannheim, Ludwigshafen und Heidelberg. Heidelberg liegt auf der Straße, die in Schweden beginnt und in Italien endet. Diese Stadt liegt am Neckarfluss. Der größte Berg im Odenwald - Heiligenberg Berg und der Königstuhl Berg liegen am Rande der Stadt. Nach 22 Kilometern mündet Neckar in den Rhein.

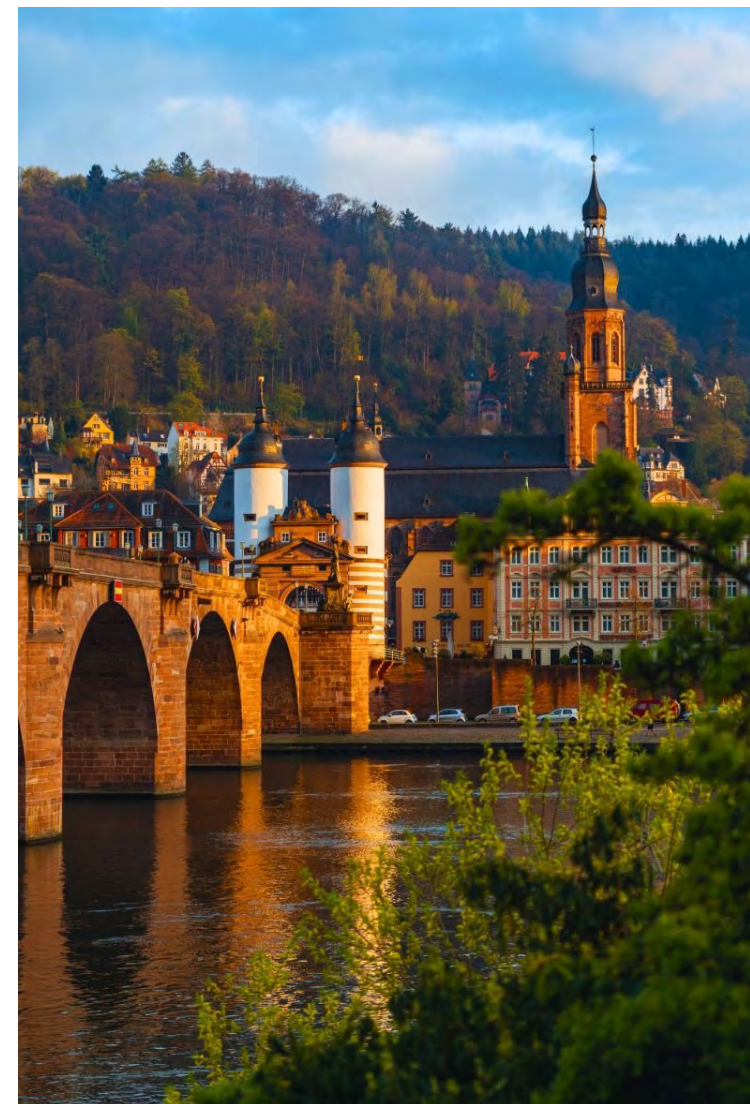
Heidelberg wurde erstmals im Jahr 1196 anerkannt. Lange Zeit war Heidelberg ein wichtiger Feudalstaat. Die Stadt ist eine der ersten protestantischen Städten. Im Jahr 1386, hat der Prinz Ruprecht die Universität Heidelberg gebaut, diese Universität ist eine der ältesten Institution von Europa, und die älteste von Deutschland.

Nach dem Krieg von 1618-1648, ist eine Hälfte von der Bevölkerung gestorben und das Schloss Heidelberg hat unter den Franzosen zerstört, trotzdem ist das Schloss die wichtigste Touristenattraktion in Heidelberg.

Viele Wissenschaftler haben den Nobelpreis gewonnen. Unter ihnen sind Carl Bosch, Georg Wittig, Walther Bothe, Bert Sackman, sie haben den Preis für Medizin, Physik und Chemie gewonnen.

Also, in Heidelberg ist die älteste Universität von Deutschland, und die dritte Universität im Römischen Reich. Heute hat die Universität 12 Fakultäten und bietet Studien in 100 Disziplinen an.

**Muntean Delia,
Klasse 8 „C“**

Get ready for some exciting news from our 6th graders and their English teacher! They've embarked on a fantastic project called "Writing Across Borders," connecting with students around the globe through the wonderful world of postcards.

Imagine this: partnering with not just one, but seven schools from countries like Poland, Belarus, Japan, and beyond! Through the iEARN platform, our students have been busy crafting thoughtful messages and sharing snippets of their lives and our culture. It's been a fantastic way to learn about different traditions and make new friends from afar.

But the adventure didn't stop there! Our young learners also dived into the fascinating platform of Postcrossing. This online project allows you to send and receive postcards from random people all over the world. And guess what? Our enthusiastic 6th graders have already sent and received an incredible number of postcards – around 110! Each arrival brings a burst of excitement and a glimpse into someone else's corner of the planet.

This "Writing Across Borders" project has been so much more than just sending mail. It's opened our students' eyes to different cultures, improved their English writing skills in a fun and engaging way, and fostered a sense of global citizenship. They're learning about geography, communication, and the simple joy of connecting with others, one postcard at a time. What a fantastic adventure in learning and friendship!

WRITING ACROSS BORDERS: A Postcard Adventure for 6th Graders!

Postcrossing has been such a great hobby for me for a lot of reasons. When I started, it has been so fascinating to me that every single postcard I send travels such long distances, sometimes even thousands of miles just to get to that one lucky person. Every time I get the address to the person that I am going to write the postcard to, it's always a mystery. Every time I have to press that red button that says 'Send postcard' I always feel really thrilled. That is what in my opinion makes Postcrossing such a wonderful activity. If your interested, you should try it for yourself!

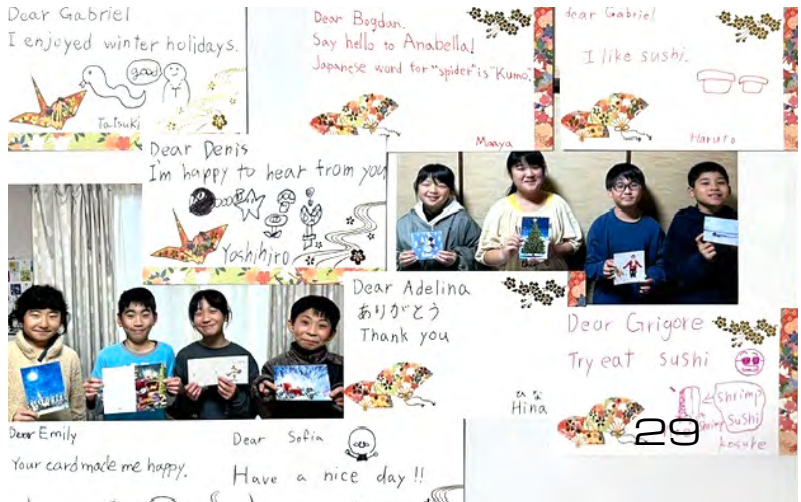
Osadci Bogdan, 6th "D"

Do people still use post now-adays? This is a question a lot of people ask themselves. Well, there is a project named Postcrossing. The goal of this project is to help users meet new people from other countries. It is easy to be part of Postcrossing. You just have to; send a postcard to someone, and you will get another postcard from a random user. I really like to be a part of this project because it is a lot of fun. You can make new friends, learn new things about some countries and of course collect postcards from a lot of different countries.

Cojocarú Evelina, 6th "D"

My name is Osadci Anabella. I am 9 years old. I am in the third grade. I started POSTCROSING almost 1 year ago. This platform is like a big family made out of members from different countries. I sent 88 postcards and received 86. This project helps me meet more people from all over the world. POSTCROSING is like a book. Every page is a different pupil that sent me a postcard. All the people sent the most wonderful postcards. Every single postcard is different like the snowflakes. They are beautiful like flowers. Every postcard is unique like the sun. They look different and special, because they're sent from different, special and unique people. And all the postcards are like the keys of a piano. They sound different, they look different.

Osadci Anabella, 3rd "S"

Puntea de legătură între elevi și administrație

De doi ani ocup funcția de președinte al Consiliului Elevilor (CE) din liceul „Da Vinci”, fiind ales de ambele ori în urma unui vot unanim. Vă puteți întreba, însă, care este rolul unui președinte al Consiliului? Ce responsabilități și datorii are acesta?

În primul rând, președintele CE reprezintă vocea tuturor elevilor din liceu în fața școlii, a profesorilor și a altor instituții. Acesta are sarcina de a fi la curent cu toate problemele și nevoile educabililor, fiind un mediator al conflictelor ce pot apărea între elevi sau între elevi și profesori, promovând, totodată, o atmosferă de respect și toleranță. De asemenea, președintele coordonează toate ședințele CE, unde se discută agenda de zi, dar și se întocmesc planurile de organizare a evenimentelor viitoare. Nu în ultimul rând, președintele reprezintă puntea de legătură între elevi și administrație, cea din urmă fiind principalul sprijin al activităților consiliului.

Pe perioada mandatului meu de președinte, am implementat și am continuat diferite activități de caritate și campanii de donare, precum „O casă în dar de

la Da Vinci”, „Găleata albastră”, „Cutia de pantofi”, donații la azilul de bătrâni și adăpostul de animale, etc. Pe plan intern, am venit cu idei noi pentru ultimele ediții ale activității „Da Vinci înconjoară lumea”, am colaborat cu profesori pentru realizarea unor proiecte educative în cadrul Zilei Mondiale a Sănătății și Zilei Mondiale a Inimii, și am propus activități interactive, pentru elevi, de Ziua Îndrăgostiților, Halloween, Crăciun și Paște. Turneele interne de baschet, fotbal și volei, precum și activitățile de voluntariat, strângerea gunoierului din parcuri, împodobirea școlii de sărbători au fost, de asemenea, dirijate de Consiliu.

Consider că abilitățile necesare rolului de președinte sunt spiritul de echipă, colaborarea, integritatea, responsabilitatea, organizarea și planificarea evenimentelor, precum și abilitățile de leadership și comunicare. Acestea vor fi, în continuare, cultivate și dezvoltate de succesorii mei. Încurajez orice elev care iubește să coordoneze activități, să lucreze în echipă și care dorește să fie o forță a schimbării în mediul său școlar să candideze la această funcție, pentru că este o oportunitate unică de a-și dezvolta abilități de lider, de a face o diferență reală și de a reprezenta interesele colegilor într-un mod activ și responsabil.

Chiosa Nikita,
clasa a XII-a „C”,
Președinte al
Consiliului Elevilor

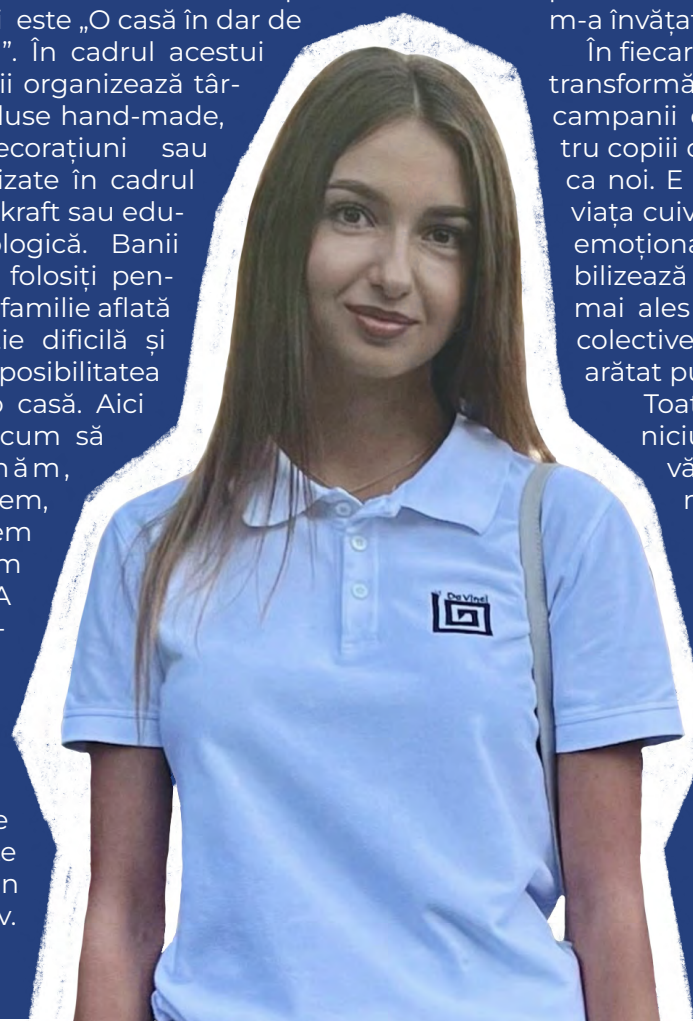

„DA VINCI” ESTE O ȘCOALĂ A ATITUDINII

„Fii voluntar! Fii cu atitudine!”

Pentru mine, „Da Vinci” nu este doar locul unde am studiat, ci și locul unde am învățat să fiu om. În fiecare colț al școlii persistă dorința de a face bine, de a ne implica, de a schimba ceva în jurul nostru. Aici, am descoperit că școala nu înseamnă doar note, ci și atitudine față de viață, față de ceilalți și față de sine. De aceea, afirm cu tărie că „Da Vinci” este o școală a atitudinii – o atitudine de solidaritate, empatie și responsabilitate. Proiecte nenumărate: „O casă în dar de la Da Vinci”, „Cutia de pantofi”, „Găleata albastră”, ajutor pentru azilul de bătrâni, ajutor pentru adăposturi pentru animale etc. – toate ne umplu de emoții. Totuși, unul dintre cele mai frumoase proiecte în care am fost implicată de câțiva ani este „O casă în dar de la Da Vinci”.

În cadrul acestui proiect, elevii organizează târguri cu produse hand-made, dulciuri, decorațiuni sau obiecte realizate în cadrul orelor de artkraft sau educație tehnologică. Bani strânși sunt folosiți pentru a ajuta o familie aflată într-o situație dificilă și care nu are posibilitatea de a avea o casă. Aici am învățat cum să confecționăm, cum să vindem, cum să facem profit, cum să donăm! A fost impresionant să văd câtă implicare a venit din partea colegilor mei și cât de mult poate însemna un gest colectiv.

Am învățat că prin eforturi mici, dar sincere, putem aduce o schimbare promițătoare în viața cuiva. Aceasta este o adevărată lecție de umanitate pe care o port cu mine din ultimii ani de școală.

Un alt proiect emoționant este „Cutia de pantofi”, în cadrul căruia fiecare elev pregătește o cutie frumos ambalată, în care pune rechizite, cărți sau jucării. Acestea ajung la copii nevoiași, aducându-le un zâmbet și speranță, atunci când sunt într-o perioadă dificilă. Când știi că acea cutie va ajunge la un copil care, poate, nu a mai primit niciodată un cadou, simți o bucurie aparte. În spatele fiecărei cutii e o poveste, o mână întinsă și un semn că ne pasă. Această experiență personală din anii de liceu m-a învățat valoarea compasiunii.

În fiecare an, în apropierea Crăciunului, școala se transformă într-un lăcaș al generozității. Organizăm campanii de strângere de jucării și hăinuțe pentru copii care nu au avut parte de aceleași bucurii ca noi. E minunat să știi că poți aduce magie în viața cuiva, chiar și printr-un gest mic. La fel, este emoționant să vezi cum toți elevii liceului se mobilizează și se adună pentru a face o faptă bună, mai ales în preajma sărbătorilor. Aceste acțiuni colective din ultimii mei ani de școală mi-au arătat puterea solidarității.

Toate inițiativele m-au învățat lecții pe care niciun manual nu le poate cuprinde. Am învățat că empatia se formează prin fapte, nu doar prin vorbe, că solidaritatea nu este doar un concept, ci o atitudine zilnică și, mai ales, că schimbarea începe cu fiecare dintre noi. „Da Vinci” este, fără îndoială, o școală a atitudinii, o școală care m-a ajutat să devin mai bună, mai implicată și mai atentă la lumea din jurul meu, în acești ani ai formării. Pentru toate acestea, îi voi fi mereu recunoscătoare liceului meu!

Sandic Alexandra,
elevă în clasa a XII-a „C”

LUMEA VĂZUTĂ DE LA ÎNĂLȚIME *sau călătoria mea prin geografie*

Sunt o fire extrem de curioasă. La unsprezece ani, consider că am călătorit destul de mult, am vizitat câteva zeci de țări, am reușit să văd și munți, și mări, și orașe mai mari, și orașe mai mici. Am văzut lacuri formate de baraje naturale, dar și artificiale. Am călcat pe insule de nisip create de om, am văzut drumuri în stâncă, și văi, și munți. Întotdeauna mi-au plăcut înălțimile. Acolo sus, viața de pe pământ pare incredibilă.

Cum sunt aranjate toate în armonie cu cerul, cu marea, cu uscatul, cu vântul, cu soarele, cu ziua, cu noaptea? Îmi apar o mulțime de întrebări, la care răspunsurile fie încă nu le știu, fie le intuiesc, fie le aflu de la cei care știu. Sau din internet și din cărți.

În clasa a V-a, însă, am descoperit știința care oferă răspunsuri la toate aceste întrebări: GEOGRAFIA. Ce e special cu această geografie? E faptul că nu îți oferă un răspuns imediat, ci îți explică fenomene și procese geografice. Doar imaginați-vă cât de „cool” este să poți prognoza temperatura aerului la o altitudine, să zicem la 2000 de metri, fără internet și fără ca cineva să îți spună de acolo, de sus, câte grade sunt. Sau să știi cât de cald e sub pământ, la o adâncime de sute de km, sau să nu te mire faptul că poți întâlni în anumite regiuni apă fierbinte în condiții naturale!

Lumea în care trăim e un miracol! Geografia mi-a arătat, însă, că totul are o explicație științifică.

Ilinca Dulgheru, clasa a 5-a „S”

Geografia rămâne *una dintre pasiunile mele cele mai mari*

Olimpiada republicană la geografie a reprezentat, fără îndoială, unul dintre cele mai importante momente ale acestui an pentru mine. Este cea mai prestigioasă competiție de profil din țară, iar participarea la această etapă, alături de elevi pasionați și bine pregătiți, a fost o adevărată provocare.

Testele de olimpiadă sunt construite pe baza manualului școlar, însă conțin și informații suplimentare, care cer o bună pregătire individuală și o viziune de ansamblu asupra fenomenelor și obiectivelor geografice.

Am început pregătirea, ghidat de doamna profesoară Maria Chirică, încă din toamnă, fiind hotărât să ating un nivel înalt. Majoritatea temelor îmi erau deja cunoscute, iar experiența acumulată la etapele anterioare – la care am obținut locul II, la etapa de sector și la cea municipală – îmi oferea încrederea că voi putea urca pe podium și la nivel național.

Cu toate acestea, în ciuda unei pregătiri susținute și a unui test pe care l-am considerat accesibil, am obținut doar o mențiune. Am răspuns foarte bine la majoritatea itemilor, iar singura dificultate reală a fost ultimul exercițiu, ce presupunea identificarea unei țări pornind de la o curiozitate – un item în care norocul și cultura generală joacă un rol esențial.

Această experiență mă motivează să merg mai departe, să continui să învăț și să cred în potențialul meu. Îi sunt recunoscător profesoarei mele de geografie, Maria Chirică, pentru această perioadă când am lucrat cot la cot. Geografia rămâne una dintre pasiunile mele cele mai mari, iar participarea la această olimpiadă nu a fost un capăt de drum, ci doar un pas înspre ceea ce urmează.

Cazacu Andrei, elev clasa a XI-a „P”

Olimpicii

English

Matematica

Design
EDITA SIMPLIFICATA

Istoria

Geografie

Biologie

Fizica

Chimie

Limba și literatură română

Perseverență, pasiune și pași,
Entuziasm, energie, elaborare,
Reziliență, răbdare, rezultat,
Forță!
Orizont, obiectiv, opțiune,
Recapitulare, redactare, rodaj,
Muncă, migală, minuțiozitate,
Analiză, asociere, alternativă și
Neastâmpăr!
Țară, țel, țință și
Aspirație!
Onoare, onestitate, omagiu
Lectură, literație și libertate,
Idee, iubire, ideal,
Medalie, merit, mulțumire,
Profesor, partener, prieten,
Izbândă!
Concentrare, colaborare,
Academism și atitudine!

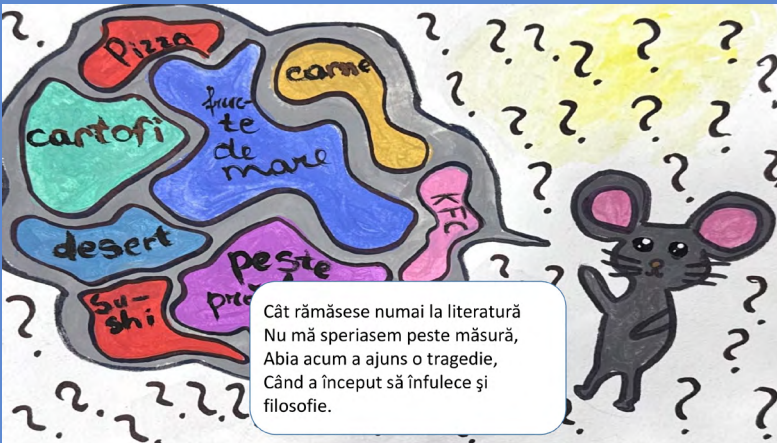
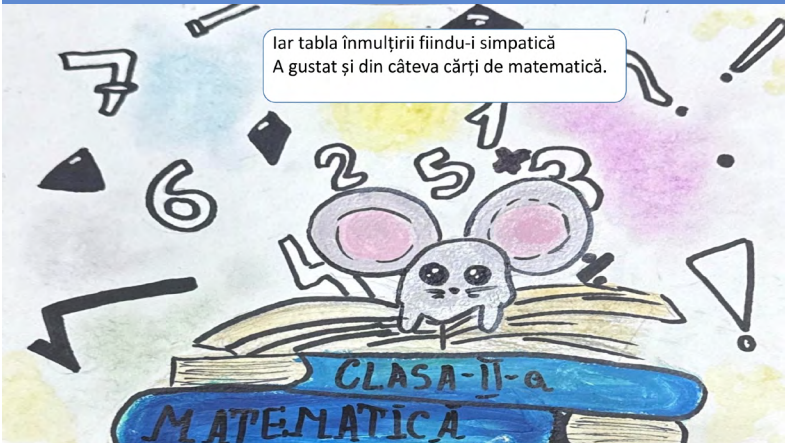
Lumea minusculă

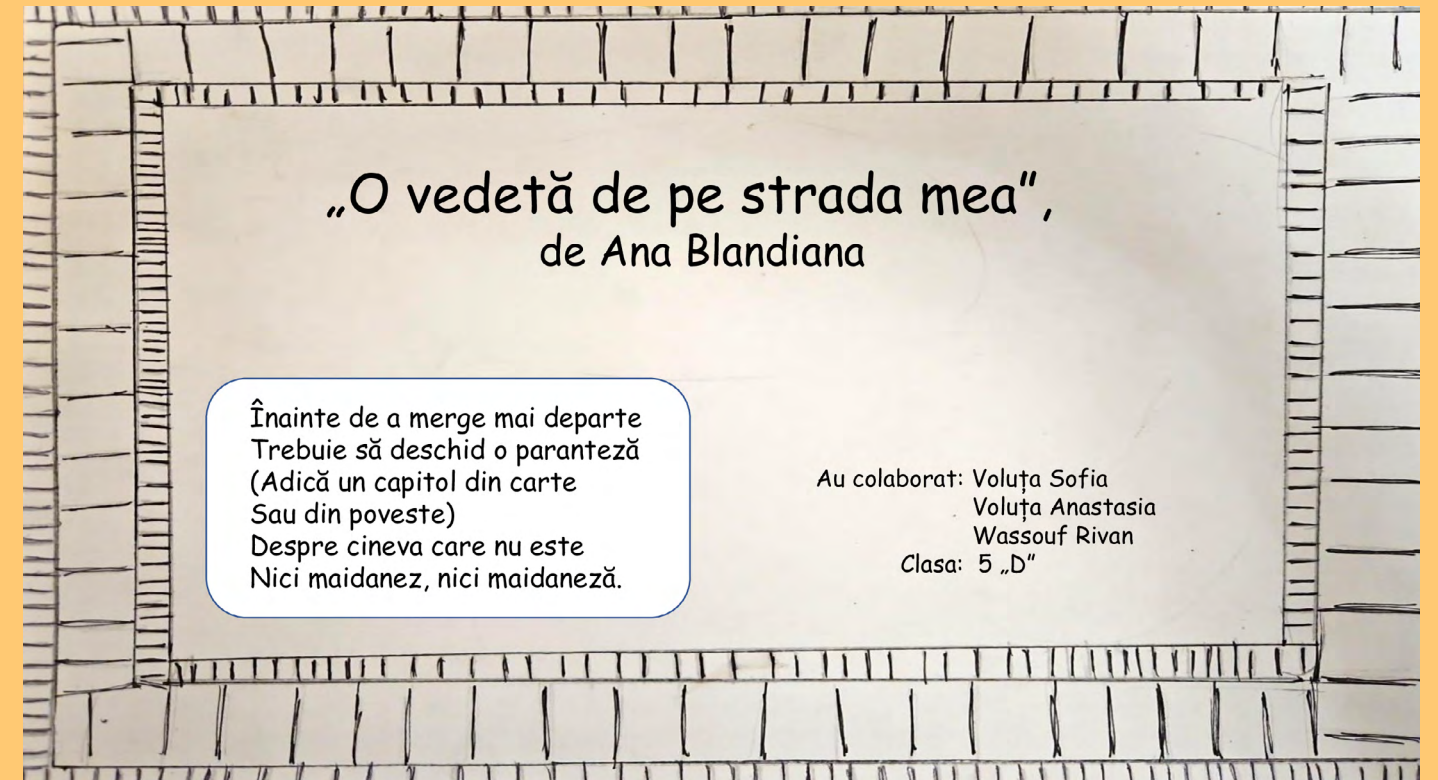
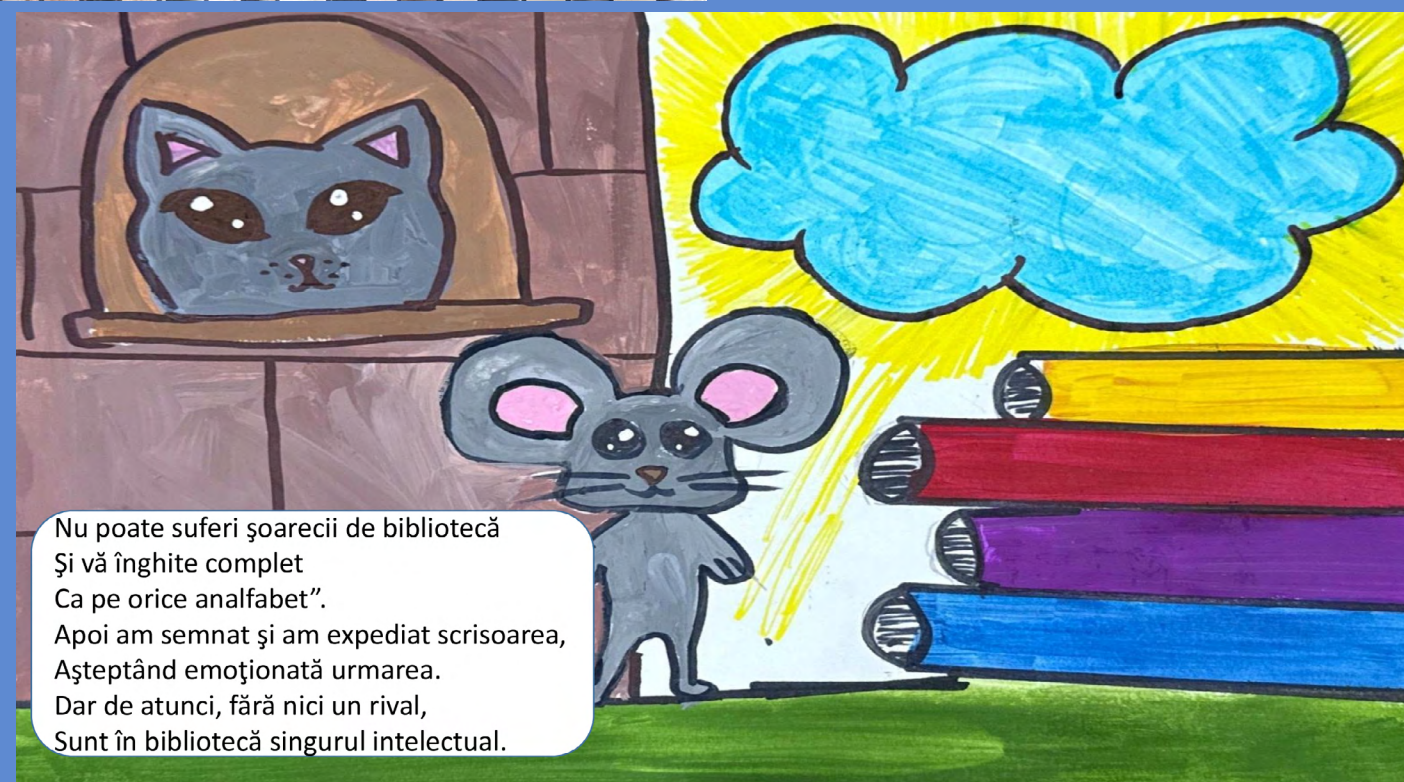
A ANEI BLANDIANA

Dragi cititori (și privitori) ai revistei,
A devenit o tradiție să vă propunem în fiecare număr câte 1-2 benzi desenate, proiecte de grup ale elevilor din a 5-a sau din a 6-a, dar și ale celor mai mari. De data aceasta, schimbăm un pic formula, rămânând totuși în zona textului și a desenului. Elevii din clasele a V-a „D” și „V” au ilustrat volumele „Întâmplări din grădina mea” și „Întâmplări cu Arpagic”, de Ana Blandiana, poeta atât de cunoscută publicului cititor. Cei mai mari dintre voi își amintesc și de faptul că, acum un an, distinsa poetă ne-a onorat cu o vizită și ne-a oferit bucuria de a discuta despre lumea minusculă din poeziile sale.

În elaborarea proiectelor, elevilor le-au fost alături profesorele *Irina Sîrbu*, *Maria Duplava* și subsemnata. Priviți, citiți, admirați! Specificăm faptul că ne-a fost greu să selectăm, pentru revistă, două dintre cele mai bune proiecte.

Oleinic Viorica,
profesoară de limba și literatură română

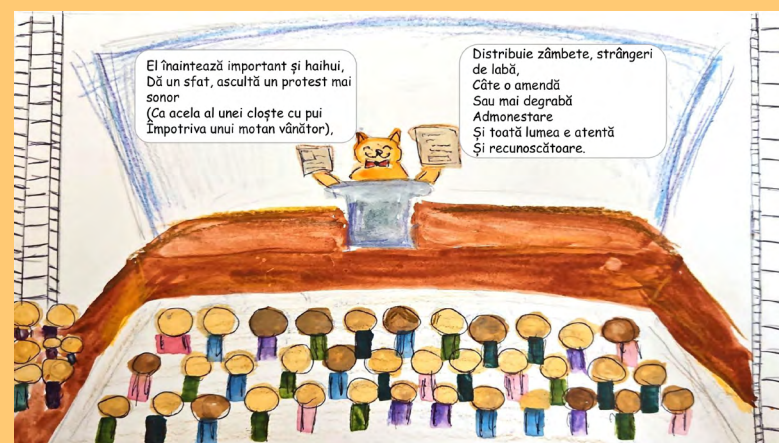

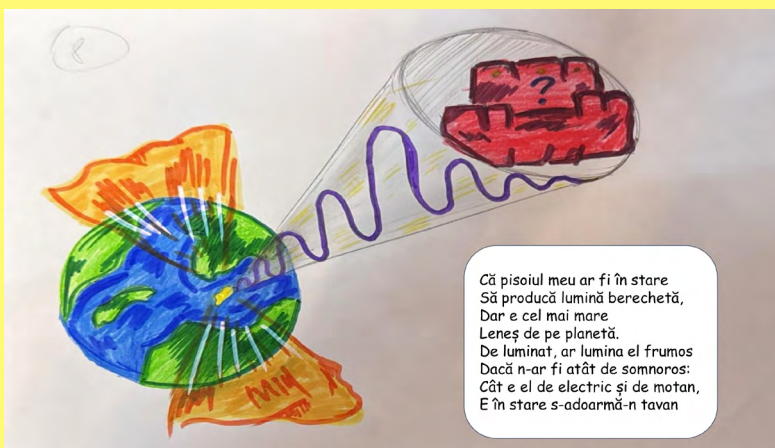
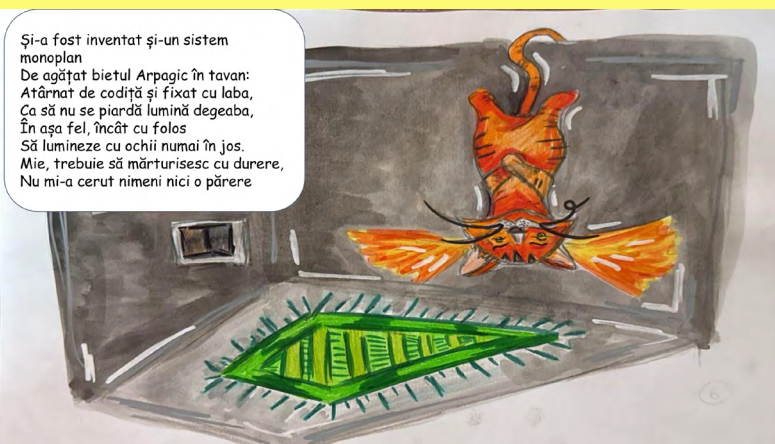

Motricala Ianuș,
clasa a V-a „V”

„Exploatarea lui
Arpagic”,
De Ana Blandiana

De câteva nopți
A început să se șoptească și să se repete
Că prin sat circulă, ca niște hoți,
Două lumini cam suspecte.

Lumea fantastică a cărților ESTE EXTRAORDINAR DE FRUMOASĂ!

Cartea „Inimă de cerneală”, scrisă de Cornelia Funke este pentru cititorii curajoși, care nu se tem de volumele de 600 de pagini! Mai mult decât atât, ea face parte dintr-o trilogie, „Lumea de cerneală”, formată din volumele:

„Inimă de cerneală”
„Sânge de cerneală”
„Moarte de cerneală”

Noi, elevii din clasa a VII-a „C”, am avut curajul s-o citim!

Este un roman de aventuri: Mo, tatăl lui Meggy nu citește nicio dată în glas, chiar dacă în casa lor e plin de cărți. Abia mai târziu, când tatăl ei nu mai poate ascunde taina, Meggy află despre talentului ascuns al acestuia: atunci când citește în glas, el învie personajele din cărți. Așa s-a întâmplat că i-a adus în lumea noastră pe Capricorn și supușii din banda acestuia... Așa s-a întâmplat că mama lui Meggy dispăruse în lumea cărții... Cum v-ați simți ca în viața voastră să-și facă apariția niște bandiți dintr-o carte, iar cineva drag vouă să dispară?...

M-a surprins felul în care se combină, în carte, lumea reală cu cea fantastică. În fond, este un roman care abordează tema iubirii față de carte. Captivant și interesant, romanul ne prezintă, prin Meggy, un bun ex-

emplu care ne face poftă de citit, ne motivează să citim mai mult și să aflăm atâtea taine! Lumea fantastică a cărților este extraordinar de frumoasă! Ceea ce mi-a plăcut mie cel mai mult este ideea că, citind, cineva poate aduce în lumea reală personaje dintr-o carte! Sunt memorabili și Limbă-Vrăjită, și Deget-de-Praf, și Basta, și Capricorn, și principala Elinor! În această lume fantastică, cerneala este, de fapt, un sânge care alimentează lectura, este sângele lumii cărții, o lume de cerneală.

**Gorincioi
Sofia, clasa
VII-a „C”**

Romanul „De veghe în lanul de secară”, scris de J.D. Salinger, este considerat una dintre operele fundamentale ale literaturii moderne.

Povestea urmărește drumul inițiat de Holden, un adolescent de 16 ani care tocmai a fost exmatriculat de la școala privată „Pencey”. El decide să plece în New York, înainte de a se întoarce acasă, iar călătoria lui devine un carusel emoțional în care își pune întrebări despre identitatea sa, moarte, izolare și fătăria adulților. Holden este dezamăgit de superficialitatea lumii și își exprimă dorința de a „sta de veghe în lanul de secară” pentru a-i proteja pe copii de prăpastia, care reprezintă, de fapt, maturizarea.

Holden este un personaj complex – uneori furios, pe sine însuși sau pe societate. Alteori te face să-l compătimești. Mi-a plăcut sinceritatea cu care își exprimă ideile, chiar dacă uneori acestea par imature sau copilărești. Am remarcat gândirea lui profundă, spiritul de observație și modul în care reușește să analizeze lumea.

**Dragomir
Amelia,
clasa a IX-a „P”**

Mie cartea mi-a plăcut. E atât de viu scrisă! Mi s-a părut, la un moment dat, că Holden există în piele și oase. Aș putea spune că „De veghe în lanul de secară” este un fel de jurnal, pentru că am fost prins de felul în care Holden evoluează și își schimbă treptat modul de a gândi. Chiar mă pierdeam în lumea lui și trăiam fiecare moment alături de el.

Holden Caulfield este un adolescent de 16 ani, înalt, cu păr blond și câteva şuvițe albe – un detaliu care îl face și mai special. Este recunoscut pentru șapca sa roșie de vânătoare, care devine un simbol literar puternic: ea nu reprezintă o simplă vânătoare, ci căutarea adevărului, a identității și a speranței.

Eu mă pot asemăna cu Holden prin monologurile interioare pe care le am zi de zi, prin dorința de a explora lumea și prin faptul că, asemenea lui, învăț și eu din propriile greșeli.

Este o carte pe care o recomand oricărui adolescent care simte nevoia unui sprijin în descoperirea de sine sau în găsirea sensului propriei vieți.

**Mirza David,
clasa a IX-a „P”**

După părerea mea, „De veghe în lanul de secară” de J.D. Salinger e un roman ce abordează subtil niște teme ale adolescenței despre care nu se prea vorbește. Holden Caulfield, protagonistul cărții, e un băiat de șaisprezece ani, ce pică la patru din cele cinci examene și este exmatriculat din școala privată de băieți „Pencey”. Holden e un personaj complex, are calități de tot felul ce se pun în antiteză, acesta trăiește într-o lume ce nu îl înțelege, ci din contra, îl derutează și presează. Am observat, pe parcursul cărții, că adolescentul critică foarte detaliat oamenii din jur, acțiunile lor, are aproape o apatie față de unii, îi judecă și îi consideră inferiori, minte cu ușurință și o face uneori neintenționat. Dar în același timp, dă dovadă de sensibilitate, de inteligență, de empatie, mai ales în relația cu Phoebe, sora lui, ce ar putea fi de fapt, o reprezentare a conștiinței sale.

Cartea e despre adolescență, rebeliune, vicii, curiozitate, dar, în viziunea mea, e și despre dorința de a rămâne copil, evitarea realității, frica de a crește, încercarea de a părea matur și cel mai important, despre cât e de ușor să te pierzi pe tine.

**Vescu
Sorina,
clasa IX-a
„D”**

Citind această carte, am trăit un amalgam de emoții, pornind de la dezaprobare față de personajul principal, până la surprinzătoarea înțelegere a faptului că mă regăsesc în comportamentul și stările lui. Una dintre temele principale ale cărții este maturizarea lui Holden, el fiind situat la vârsta de graniță între copilărie și maturitate – adolescența, care se manifestă prin respingerea oricărui semn de maturizare și încercarea de a se agăța de ultima picătură de copilărie.

Romanul transmite, în primul rând, un mesaj pentru adolescenți: să-și conștientizeze opțiunile și să se cunoască pe sine, pentru a putea lua decizii. Eu aș recomanda cu încredere această carte tuturor adolescenților, deoarece ei pot învăța că este în regulă să fii diferit, singuratic și neînțeles de alții, deoarece fiecare are caracterul său și ritmul de adaptare în societate.

**Pricop
Paula,
clasa IX-a
„C”**

„LAB LIT”

deschide noi orizonturi prin lectură

În cadrul Programului municipal de acțiuni consacrate promovării lecturii pentru anul 2025, inițiat de MEC și DGETS, liceul nostru a colaborat cu Liceul Teoretic „Ion Creangă” pentru a organiza a treia ediție a proiectului „LAB LIT” (Laborator literar).

Pe 6 mai, Liceul „Ion Creangă” a devenit gazda a 80 de elevi din clasele a XI-a de la ambele licee. Ne-am adunat pentru un atelier literar inspirat de cartea Liliei Calancea „Sunt oare un călău?”.

Împreună cu colega mea, profesoara Pîslaru Svetlana, de la Liceul „Ion Creangă”, am citit cartea cu o săptămână înainte, iar, în sala de clasă, am propus elevilor o serie de activități interesante. Timp de două ore, participanții au lucrat în grup pentru a-și imagina cum arăta camera familiei Costenco, ce obiecte importante se găseau acolo și ce evenimente au avut loc. Au desenat arborele genealogic

al personajului principal, Margarita Costenco, încercând să înțeleagă mai bine deciziile și trăirile ei. De asemenea, au discutat despre lagărul de la Treblinka: ierarhia rigidă, portretele umane diverse ale celor care au ajuns acolo (oameni de toate vârstele și din diverse medii), felul cum se comportau aceștia și motivul pentru care se purtau așa. Un alt punct important a fost de a oferi explicații privind resursele interioare care îi determinau pe oamenii „de dincolo” de granițele lagărului să acționeze într-un anumit fel.

Momentul cel mai creativ a fost realizarea unor colaje inspirate din roman. Fiecare grup a creat o lucrare artistică, un colaj, care a fost intitulat printr-o metaforă sugestivă și, ulterior, comentat, dezvăluind profunzimea înțelegerii și sensibilitatea artistică a elevilor și impactul pe care l-a avut romanul Liliei Calancea.

A fost minunat să văd cât de implicați și frumoși au fost elevii – „adolescență și cultură pe fiecare centimetru pătrat”. S-au simțit bine împreună, într-o atmosferă prietenoasă, și au manifestat un interes real pentru carte, prin discuțiile pe care le-am avut.

A fost o bucurie să observ cât de bine au analizat textul și cât de creativi au fost.

Cred că proiectul „LAB LIT” este o modalitate excelentă de a face lectura mai interesantă, de a învăța unii de la alții, de a ne împrieteni, de a fi mai buni prin literatură, de a se auzi și a înțelege nu doar că au aceeași vârstă și aceleași interese, dar și posibilități de a discuta valoros și cu sens. Așteptăm cu nerăbdare ediția a patra, cu elevii de clasa 12.

*Pîrțac Mariana,
profesoară de limba și literatura română*

BĂTĂLIA RIMELOR

Concursul „Bătălia rimelor” din acest an a fost dedicat lui Mihai Eminescu. La etapa locală s-au înscris mai multe echipe, coordonate de profesoarele Doroș Angela, Bosîi Ludmila, Popovici Dorina și Oleinic Viorica. La etapa municipală au participat 11 echipe.

Participarea la concursul „Bătălia rimelor” a fost o aventură minunată, plină de muncă, emoții și satisfacții. Pentru a fi pregătite, am învățat între 30 și 40 de poezii fiecare. A fost o provocare să le memorăm pe toate, dar și o bucurie să descoperim cât de frumoasă poate fi poezia atunci când o rostești cu suflet.

Fiecare vers a fost o lecție. Am învățat să recităm poeziile cu intonație, cu emoție și curaj. Nu a fost ușor, dar scena ne-a învățat să avem încredere în noi. Munca și pasiunea noastră au fost răsplătite: am obținut locul III! A fost un moment de neuitat, plin de aplauze, zâmbete și mândrie.

Această experiență ne-a învățat că poezia nu este doar ceva ce trebuie memorat, ci o formă de artă care se simte, se trăiește și se împărtășește. „Bătălia rimelor” ne-a oferit mai mult decât un premiu – ne-a oferit dragostea pentru poezie și încrederea că putem reuși prin muncă și pasiune.

Ceapchii Sandra, Ceapchii Alexa, Rusu Taisia, Dulghier Ilinca, Ciorbă Olga, clasa a VIII-a „C”

Concursul „Bătălia rimelor” este mai mult decât o competiție de poezie. Este și o sărbătoare a cuvântului, o întâlnire între minte și suflet. Participarea la un astfel de eveniment înseamnă muncă (ore întregi de citit și învățat), colaborare, emoție și nerăbdare. Totuși, dincolo de provocările firești ale unui concurs, rămân în memorie momentele de susținere reciprocă, prietenia și dedicarea.

„Bătălia rimelor” ne arată că poezia nu este nici prăfuită, nici învechită. Este o formă de comunicare și de eliberare. Este o oportunitate de a te descoperi pe tine însuși și de a-ți testa capacitatea de efort, de a învăța să asculți și să fii ascultat.

Ghirișan Mădălina, clasa a VII-a „D”

„Bătălia rimelor” din acest an a fost o ediție specială, întrucât a fost dedicată poetului Mihai Eminescu. Așadar, am citit și am învățat din Eminescu. Când îmi era greu, mă gândeam la echipă și la faptul că vrem să ieșim învingători. Spiritul de echipă este o motivație care îți alimentează efortul, pentru

că zile în șir învățam texte pe de rost. Uneori, chiar până târziu! Ne-a ajutat mult și susținerea profesorei noastre.

Cebotari Valentin, clasa a VII-a „D”

Pentru noi, participarea la acest concurs este, deocamdată, o experiență unică și memorabilă. Toate cinci am citit și, mai ales, am memorat texte. La început noi crezuserăm că nu prea e posibil, că ne asumăm o povară. Ne îndoiam că vom putea învăța câteva zeci de poezii! Bine, nu au fost câteva zeci, dar peste douăzeci au fost! Îndoiala noastră s-a transformat în tenacitate și a dat rezultate, iar munca zilnică – în efortul care aduce bucurie. Sigur că ne-am dorit să câștigăm și în finală, la fel precum ne-am calificat la etapa locală. Dar am coborât de pe scenă spre final, lăsându-i pe concurenții noștri

care s-au clasat pe locurile I, II și III.

Am fost cele mai tinere participante și ne-am remarcat. Acest concurs ne-a făcut mai puternice, mai încrezătoare și ne-a învățat că nimic nu-i imposibil. Suntem determinate și participăm și la anul: avem echipa deja făcută! Și vom scrie povestea echipei noastre: a fost odată ca niciodată o echipă din cinci fete care învățau pe de rost poezii.

**Voluța Anastasia, Voluța Sofia, Lîsîi Raluca, Ciuciu Sara, clasa a V-a „D”
Mihalachi Beatrice, clasa a VII-a „C”**

Viorica Oleinic • Dorina Popovici • Mariana Pîrta
Angela Doros • Ludmila Bosii

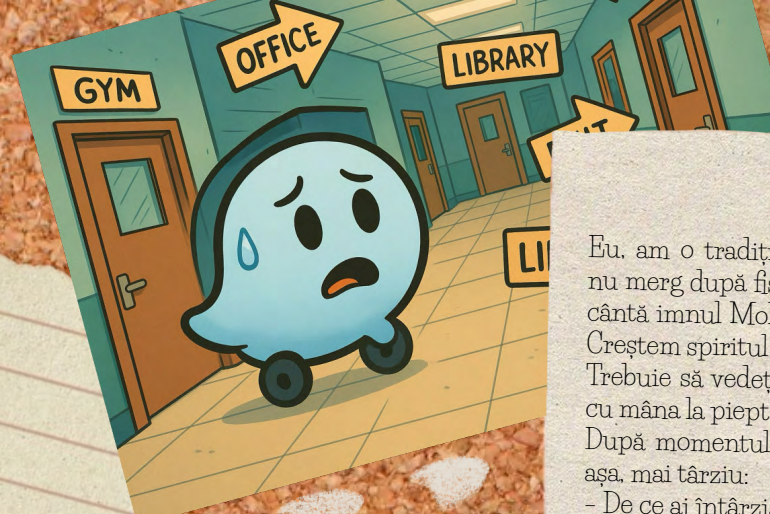
GRAMATICA LIMBII ROMÂNE:

Caiet pentru clasa a 8-a

Cum credeți, ce este mai ușor? Să zâmbești sau să te încrunți? Și ce facem noi, oamenii, cel mai des: zâmbim sau ne încrunțăm? Medicina ne spune, cu certitudine, că la crearea unei grimase de încruntare sunt implicați mult mai multe grupuri de mușchi, decât la crearea unui zâmbet. A zâmbi e mai ușor! Și e benefic! Să zâmbim alături de câteva profesoare care evocă niște situații amuzante din acest an de studii.

După cum știți, la liceul nostru, se dau mere după masă de prânz. Le așteptăm cu toții, atât elevii, cât și profesorii. Pentru mine, este un motiv de a ieși, de a lua o gură de aer, de a aronța în pauză, un fruct-două, alintată de raze, alintată de florile nelipsite din curte. Dar o fac rar. Treabă multă! Cel mai des, rog pe câte cineva dintre elevi, care se duc spre mere, să aducă și pentru cancelarie. Odată Sofica (și mi-a adus mere de mai multe ori, neru-gată) zice:
- Câte să aduc?
- Îmi amintesc de versul „poate chiar să-mi dea și-o poală” și-i răspund:
- Păi... nu prea știu... Adu câte încap în gluga Alexandrei. Alexandra era cu hanorac. Eu glumisem în stilul meu, iar fetele au prins gluma și au făcut întocmai. Peste o lecție, revenind în cancelarie, văd o cantitate mare de mere și acest bilețel. Și acum, când îmi amintesc, râd!

Viorica Oleinic, profesoară de limba și literatură română

Eu, am o tradiție: elevii care întârzie nu merg după fișa de întârziere, ci îmi cântă imnul Moldovei chiar la intrare. Creștem spiritul patriotic! Trebuie să vedeți cum „se țipă” imnul, cu mâna la piept și mândrie în glas! După momentul artistic, întreb și eu, așa, mai târziu:
- De ce ai întârziat?
Și încep răspunsurile:
- Căutam creionul.
- Am căzut pe scări (în fiecare clasă se mai găsește unul de ăsta).
- Urgență fiziologică. Am diaree. Scuze inventate pe moment, evident! Dar azi am auzit una nouă:
- S-a rătăcit Waze-ul.
Dar voi? Ce motive interesante ați mai auzit?

Sîrbu Irina,
profesoară de educație plastică

După o lecție cu clasa a V-a, se apropie de mine un elev:
- Doamna Pila, a fost cea mai interesantă lecție din acest an școlar!
- Cum așa, zic, nu ți-a plăcut lecția despre faraoni, despre scrisul din Mesopotamia, despre Zidul Chinezesc?...
- Ba da, toate mi-au plăcut, dar nu m-am așteptat ca un profesor de istorie să știe atâtea despre Iisus Hristos și despre prigonirea creștinilor! Chiar vă mulțumesc!

Victoria Pila, profesoară de istorie

O situație amuzantă a fost la lecția mea. De fiecare dată, le amintesc elevilor ca în proiectele lor să includă și o hartă, pentru că nu poți vorbi despre spațiul istoric, fără să incluzi și o hartă. Această cerință sună atât de des, încât, la un moment dat, un băiat zice: „Băi, voi nu înțelegeți? A veni la istorie cu proiect fără hartă este exact cum te-ai duce la biserică fără lumânare. Chiar nu înțelegeți, măi băieți?”

Victoria Pila, profesoară de istorie

S-a întâmplat la o lecție cu clasa a V-a „C”. Studiam basmul „Zâna Munților”, cules de Ioan Slavici. Conform liniei de subiect, zâna, pentru a se căsători cu un pământean, trebuia să renunțe la puterea ei magică. Le dădusem elevilor următoarea sarcină: „Formulați impresia postelectorală, completând cadranele”. În sectorul „Nu am înțeles”, una dintre eleve a scris că ea nu înțelege de ce prințesa trebuie să renunțe la supraputerea sa. Nu puteau, pur și simplu, să locuiască împreună, fără a se căsători?! Vezi că strămoșii noștri nu știam de concubinaj!

Ludmila Bosii, profesoară de limba și literatura română

Mergem la biserica după mame?

Da

aaaaa

lor de forna

La o lecție cu clasa a V-a „P”, când predam poezia „O, rămâi...”, de Mihai Eminescu, le-am spus elevilor:
- Astăzi o să intrăm în esența textului. Pentru acesta, o să identificăm toate imaginile artistice.
Un băiețel, ca să mă asigur că înțelege, „traduce” mesajul meu:
- Adică vom face ZOOM PE TEXT?

Popovici Dorina,
profesoară de limba și literatură română

O, rămâi

Ulmanu ANA

Viorica Oleinic: Doamnă Osadci-Ulmanu, am observat că sunteți prezentă frecvent în viața comunității „Da Vinci”, că vă remarcați printr-un spirit participativ deosebit. Cum vedeți dvs., ca părinte a doi copii, viața comunității noastre?

Ana Ulmanu: Vă mulțumesc din suflet pentru observația dvs. atentă și pentru aprecierile făcute. Per-

sonal, cred că părinții nu trebuie să fie spectatori în educația copiilor lor. De aceea, mă străduiesc să particip, să susțin și să contribui ori de câte ori este nevoie, pentru că simt că acest model de implicare este benefic atât pentru copiii mei, cât și pentru întreaga comunitate. „Da Vinci” este mai mult decât un liceu – este o familie extinsă, iar într-o familie adevărată, ne sprijinim unii pe alții.

V.O.: Care sunt principiile, acțiunile și valorile care construiesc o comunitate?

A.U.: În primul rând, respectul reciproc este piatra de temelie: între copii, părinți și profesori. Acolo unde există respect, apare și încrederea – un ingredient esențial pentru comunicare și colaborare. Apoi, responsabilitatea comună: fiecare dintre noi are un rol activ în viața comunității. De la organizarea unor evenimente, până la implicarea în rezolvarea unor situații. La nivel de acțiuni, contează gesturile mici, dar constante: participarea la sedințe, voluntariatul, încurajarea copiilor să se implice, susținerea echipei pedagogice. Comunitatea se clădește zi de zi, prin implicare sinceră, empatie și dorința de a face lucrurile mai bine – nu doar pentru propriii copii, ci pentru toți copiii.

V.O.: Este neapărat, pentru elev și pentru părinte, ca toți cei ce „orbitează” în jurul unei instituții de învățământ să devină COMUNITATE?

A.U.: Da, cred cu tărie că este esențial ca toți cei care „orbitează” în jurul unei instituții de învățământ – profesori, elevi, părinți, administrație, chiar și personalul auxiliar – să devină comunitate. Pentru copil, acest cadru comunitar oferă siguranță emoțională. Când simte că este înconjurat de adulți care colaborează, comunică și îl sprijină, încrederea lui în școală, în procesul educațional și în sine crește. Pentru părinte, comunitatea devine o ancoră – un spațiu unde nu este doar observator, ci partener activ. Școala nu este doar un loc unde se transmit cunoștințe, ci un mediu viu, în care copilul este modelat de fiecare interacțiune. Iar această transformare profundă nu este posibilă decât atunci când oamenii din jur aleg să devină, conștient, parte dintr-o comunitate care împărtășește valori, obiective și responsabilități comune.

V.O.: Mi s-a întâmplat, în mai multe rânduri, să explic cum se materializează în practică sloganul instituției noastre – EDUCAȚIE PRIN RELAȚIE. Cum vedeți, dvs., ca părinte, această RELAȚIE?

A.U.: Această relație începe, în primul rând, cu relația profesor – elev. Când copilul meu vine acasă și îmi spune că „doamna m-a ascultat”, „m-a înțeles”, sau că „nu mi-a fost frică să greșesc”, înțeleg că relația a fost pusă pe primul loc. Acolo unde există încredere, apare și curajul de a învăța. Apoi, „relația” se extinde: între copil și colegi, între părinți și cadre didactice, între școală și familie. Am simțit de multe ori că nu sunt doar mama unui elev, ci un partener de drum, ascultată, implicată, sprijinită. Aceste legături nu sunt întâmplătoare, ci se construiesc zi de zi, cu deschidere și respect. Devine o călătorie în care copilul este văzut ca întreg – cu emoțiile și pasiunile lui.

V.O.: Ce activități din viața liceului „Da Vinci”, în care sunt implicați părinții, vă sunt dragi și consună cu valorile pe care le împărtășiți?

A.U.: Una dintre activitățile care mi-a rămas cel mai

aproape de suflet este, fără îndoială, Lecturiada dedicată părinților. Este un eveniment care dovedește, încă o dată, că în comunitatea „Da Vinci” nu doar copiii sunt în centrul învățării, ci și că părinții sunt invitați să crească, să reflecteze și să se conecteze între ei. Cărțile propuse sunt cu adevărat valoroase, uneori provocatoare, dar întotdeauna menite să ne ajute să devenim părinți mai conștienți, oameni mai profunzi. Iar discuțiile care urmează sunt vii, sincere, uneori emoționante. Pentru mine, Lecturiada nu este doar o întâlnire cu o carte, ci o întâlnire cu oameni care gândesc, simt și se implică în același spirit ca mine.

V.O.: În mod ideal, ne-am dori ca o instituție să răspundă tuturor așteptărilor unui elev și ale unui părinte. Care sunt argumentele dvs. pentru opțiunea „Da Vinci”? Ce așteptări v-a îndreptățit această școală?

A.U.: Pentru noi, opțiunea „Da Vinci” a venit firesc, după experiența foarte bună avută la grădinița „Grădina Secretă”, care este administrată de aceeași echipă. Acolo am văzut o abordare corectă, respectuoasă și echilibrată față de copil, iar încrederea pe care ne-au câștigat-o ne-a făcut să alegem cu convingere continuarea parcursului educațional la „Da Vinci”. Ce apreciem la această școală este, în primul rând, calitatea actului educațional. În al doilea rând, ne bucură diversitatea activităților extracurriculare: de la ateliere creative și cluburi de lectură, până la sport, arte și proiecte de implicare socială. Aici, fiecare copil are ocazia să se descopere pe sine, să-și exprime personalitatea și să-și dezvolte potențialul într-un ritm propriu. „Da Vinci” este o școală în care copilul nostru nu doar învață, ci crește frumos – iar pentru noi, asta este cel mai important.

V.O.: Ce resorturi interioare vă determină familia să fie atât de implicată social în viața liceului?

A.U.: Pentru familia noastră, implicarea în viața liceului vine natural. Când simți că faci parte dintr-o comunitate care pune preț pe respect, comunicare și dezvoltare armonioasă, îți dorești, să contribui. Un alt resort interior important este recunoștința pentru tot ceea ce primește copilul nostru din partea acestei școli: nu doar cunoștințe, ci și încredere, sprijin emoțional, și înțelepciune. Implicarea este, pentru noi, o formă de a da înapoi. În plus, credem sincer că educația este responsabilitatea întregii comunități. Nu doar profesorii modelează copilul, ci și părinții, prin prezența lor activă.

V.O.: V-aș ruga, la final de interviu, să formulați un mesaj pentru întreaga comunitate a părinților din IPL „Da Vinci”.

A.U.: Dragi părinți, suntem privilegiați să facem parte dintr-o comunitate care pune suflet în educație și care înțelege că dezvoltarea unui copil nu se întâmplă în izolare, ci în relație cu ceilalți, cu adulții din jur, cu profesorii, cu colegii, cu familia extinsă a școlii. Vă încurajez pe fiecare dintre voi să rămâneți prezenți, curioși și implicați. Fiecare gest contează: o întrebare adresată la momentul potrivit, o idee împărtășită, o simplă participare la o activitate. Împreună, putem construi nu doar o școală bună, ci un mediu viu, cald și sprijinitor în care copiii noștri să crească în echilibru, curaj și încredere. Să rămânem uniți prin valori și deschiși spre dialog, pentru că educația, la „Da Vinci”, chiar se face prin relație – și suntem cu toții parte din această poveste.

V.O.: Vă mulțumesc!

A.U.: Multumesc și eu, cu mult drag!

CREDEM ÎN PUTEREA ARTEI DE A EDUCA

Anual, acceptăm, cu mare drag, invitația *Bibliotecii Naționale pentru Copii „Ion Creangă”* de a expune lucrările micilor noștri artiști. Ne bucurăm de fiecare dată să ieșim cu creațiile elevilor în afara peretilor școlii, să le oferim ocazia de a fi văzuți, apreciați, aplaudați. E un pas important pentru ei să-și vadă lucrările într-un spațiu public.

De data aceasta, expoziția poartă un nume luminos: „Primăvara – semne ale reînnoirii vieții”. O temă care a venit la timp, cu soare, cu flori, cu gânduri senine și simboluri pascale! O combinație de culoare și emoție care a inspirat elevii să creeze din suflet!

Sub îndrumarea profesorilor Voloh Tatiana, Sirbu Irina, Melnic Nadejda și Bilba Lucia, copiii au experimentat cu materiale diferite, au visat, au desenat, au pictat, au căutat forma perfectă pentru ideea lor. Și au reușit! Lucrările sunt vii, sincere. Te oprești în fața lor și zâmbești. Pentru că sunt făcute cu inima.

La „Da Vinci”, noi credem în puterea artei de a educa. Credem că un copil care creează e un copil care învață să simtă, să vadă dincolo de aparențe, să exprime ceea ce cuvintele nu pot cuprinde. Noi educăm viitorul. Un viitor care ne place, pentru că e viu și colorat.

Mulțumim Bibliotecii Naționale pentru Copii „Ion Creangă” pentru că ne-a primit și de această dată cu brațele deschise. Lucrările elevilor au fost puse în valoare, iar pentru copii aceasta înseamnă enorm.

Irina Sirbu, profesoară de educație plastică

DIVERSITATEA ANIMALELOR ESTE COMOARA BIODIVERSITĂȚII

Proiect la disciplina Biologie, clasele a VII-a
Autoare concept: Crețu Mariana, profesoară de biologie

www.liceuldavinci.md

COLEGIUL DE REDACȚIE

Oleinic Viorica - redactor | Sirbu Irina - machetare grafică | Elevii claselor a II-a - a XII-a IPL „Da Vinci”

